

Nr. 49

John
TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE MODERNE BLAAUWBAARD

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar”
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori
- Nr. 46 – De echo van het oerwoud
- Nr. 47 – De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 – Het verdwenen lijk
- Nr. 49 – De Moderne Blauwbaard

In voorbereiding :

- Nr. 50 – Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 – Perzisch Avontuur

Abonnementsprijs (bij vooruitbetaling per giro of postwissel) bedraagt voor Nederland per half jaar 12 nummers) f 4.- ; per jaar f 7.75 (24 nummers)

Voor België zijn deze prijzen respectievelijk 65 franc en 125 frank.

De Moderne Blauwbaard

HOOFDSTUK I.

Waarin Monsieur Delaboutonnière niet op een foto wenst te komen en Mademoiselle Bercey hem als een middeleeuwse ridder aanduidt.

Er stonden vele grote en indrukwekkende gebouwen op de Boulevard Poissonnière te Parijs, doch het grootste en indrukwekkendste was wel dat, waarin het bekende Parijse avondblad „Paris-Midi” gehuisvest was. Zes verdiepingen, waarin drukkerijen, zetterijen, kantoren en redacties gevestigd waren.

Op de eerste verdieping, vlak boven de brede ingang met glazen draaideuren, bevond zich het ruime, luxueus en stijlvol ingerichte vertrek, waar de directeur-hoofdredacteur Gaston Casteret zijn journalistieke scepter zwaaide. Er stonden hoge, gevulde boekenkasten met glazen deuren, een kleine, groene brandkast, die glom van nieuwigheid, een zwaar gebeeldhouwd bureau met een even zware armstoel met leeuwenkoppen op de armleuningen, een lage, ronde tafel in het midden met vier diepe clubfauteuils er omheen, een brede kast met twee deuren en vier laden, die altijd afgesloten waren, een enorm radiotoestel en een hoge Bretonse klok, die bijna drie meter lang was en zachtjes tikte. De vloer was gedekt met een dik, gespijkerd kleed, waarop een zestal Perzische tapijten lagen.

Op het bureau stonden vier telefoontoestellen, een marmeren inkstel, acht dikke boeken, die door marmeren standaardjes gestut werden, en allerlei andere voorwerpen, die nu eenmaal op een bureau niet mogen ontbreken.

Gaston Casteret zat er achter, gekleed in een donkergrijs kostuum, wit overhemd met stijve boord en blauwe das. Hij was flink gebouwd, niet dik en niet mager en woog circa honderd en tachtig pond, maar dat kwam dan ook omdat hij langer was dan de gemiddelde Fransman. Het dunne, zwarte haar lag geplakt over

zijn schedel gekamd en zijn gezicht was wat men noemt „clean-shaven”. Op zijn neus stond een zwarte, hoornen bril, die ietwat afgezakt was hetgeen hem in staat stelde er overheen te zien en naar zijn secretaresse te kijken, die tegenover hem aan het bureau zat. Gaston Casteret was niet knap en evenmin was hij lelijk, maar hij was charmant, elegant, hij had sex-appeal en dat was voor een man op zijn leeftijd — vier en vijftig was hij — voldoende om menige vrouw te bekoren. Daarnaevens bezat hij vijf en tachtig procent van de aandelen van het dagblad, benevens aandelen in andere ondernemingen, huizen, een kasteel in de provincie en allemaal van die dingen, die hem tot een vermogend man maakten. Ja, zeer vermogend zelfs, want hij schatte — precies weten deed hij het nooit — zijn fortuin op een slordige tachtig millioen francs.

Suzy Bercey, zijn secretaresse, mocht er voor haar dertig lentes ook zijn. Ze ging met smaak gekleed, had schitterend zwart haar, dat in een wrong in de nek was samengevlochten, mooie, donkere ogen, die iets weg hadden van kastanjes en een volmaakt figuur, met benen die Gaston Casteret's aandacht soms te veel afleidde van zijn werk.

Hij speelde met een gouden vulpotlood en keek in gedachten door de hoge vensters naar buiten, zoekend naar een juiste formulering van de volgende zin.

— Daarom is het juist van zo groot belang, dicteerde hij dan verder, dat de Duitse Bondsregering... begrip moet tonen... voor het duidelijk en.. ondubbelzinnig geformuleerde.. Franse standpunt inzake een nauwere samenwerking.. op economisch en politiek gebied.. punt.. nieuwe zin.... Zolang dit begrip niet aanwezig is.... komma.... of althans niet getoond wordt.... komma.... is een duurzame samenwerking uitgesloten.... punt.... Hebt u dat?.... Goed.... Typt u dit artikel dan vlug uit en laat u het naar de zetterij brengen, mademoiselle Bercey.

Ze stond op, knikte en liep statig het vertrek

van haar baas uit, met gloeiende ogen nagestaard door Gaston Casteret.

Maar even later werd zachtjes op de deur geklopt en een jongeman van omstreeks dertig jaar kwam de kamer binnen.

— Monsieur Casteret, zei hij, ik heb mijn artikel klaar. Wilt u het even doornemen alvorens ik het laat zetten?

Monsieur Casteret nam het vel papier van de journalist aan en zette zijn bril recht. Terwijl de jonge, doch veelbelovende Philippe Borain bleef wachten las de hoofdredacteur:

ZEVENDE MYSTERIEUZE

VERDWIJNING IN DRIE WEKEN

De onverlaat, die er zijn beroep van maakt jonge meisjes te kidnappen, heeft voor de zevende maal in drie weken tijds, zijn slag geslagen. Gisteren werd bij de politie aangifte gedaan van de spoorloze verdwijning van de drie en twintig jarige Lucette Bléreaux, die evenals de zes voorgaande slachtoffers werkzaam was in het theaterbedrijf. Lucette Bléreaux treedt op als danseuse in het programma van de Folies Bergère en is gisteravond na de voorstelling niet in de ouderlijke woning, 13 Rue de la Goutte d'Or, teruggekeerd. Gewaarschuwd door de alarmerende berichten in de pers over de reeds verdwenen meisjes, deed haar vader hedenmorgen om drie uur aangifte bij de politie, aangezien Lucette nimmer de nacht buitenshuis doorbracht. De politie heeft onmiddellijk ook deze verdwijning ter hand genomen, doch kon ons nog geen bijzonderheden mededelen.

Derhalve namen wij wederom zelf de zaak ter hand en brachten een bezoek aan de diep beproefde ouders van Lucette Bléreaux, die ons vertelden, dat het absoluut uitgesloten geacht moet worden, dat Lucette van huis is weggelopen omdat zij met haar ouders in uitstekende harmonie leefde en een edel karakter had. Haar engagement bij de Folies Bergère liep evenwel binnenkort af en daarom had Lucette Bléreaux een advertentie geplaatst waarin zij om een nieuw contract bij een of ander theater had gevraagd. Enkele dagen hierna had zij een brief ontvangen van een heer, die haar uitnodigde tot een onderhoud. Hij zou haar daartoe met een witte bloem in het knoopsgat opwachten bij de artisten-

uitgang van het theater. Waarschijnlijk is dit gisteravond gebeurd. Navraag bij haar collega's had geen enkel succes. Naar het schijnt heeft Lucette met niemand dan haar ouders hierover gesproken.

Het lot van de reeds eerder verdwenen meisjes is volkomen onbekend, doch wij menen de mening van het Franse volk te vertolken wanneer wij zeggen, dat het ergste gevreesd mag worden.

Wij weigeren te geloven, dat de persoon, die achter deze verdwijningen staat, beoogt de meisjes als blanke slavinnen naar het buitenland te verhandelen en zijn veeleer van mening, dat hier sprake is van een zedendélit op grote schaal. In geen van de zeven gevallen werd om een losprijs gevraagd; de meisjes komen trouwens allen uit arbeidersmilieus, die nog geen duizend francs als losprijs zouden kunnen opbrengen. Daarom onze angst voor deze zeven jonge levens. Het is wel opmerkelijk, dat alle meisjes als danseuse optraden in shows of cabarets. Door hun dromen eens beroemd te worden, hebben zij wellicht te veel waarde gehecht aan de mooie woorden en voorspiegelingen van de persoon, die slechts hun ondergang beoogde.

Het schijnt, dat de politie tot dusver nog geen enkele vordering heeft gemaakt met het onderzoek en wij vragen ons met stijgende ongerustheid af wat het lot van de overige, nog op vrije voeten rondlopende Parissiennes zal zijn, indien de politie er niet snel in slaagt deze „lady-killer”, deze Landru te arresteren en ter verantwoording te roepen voor zijn gruweldaden. Persoonlijk zijn wij van mening, dat de identiteit van deze onverlaat dezelfde is als die van de beruchte Engelse misdadiger John Templar, die reeds door de politie van bijna alle hoofdsteden der wereld gezocht wordt. De toekomst zal moeten leren of onze zienswijze juist is.

Toen Gaston Casteret het artikel gelezen had, parafeerde hij het en gaf het de journalist terug.

— Uitstekend, Borain, dat artikel zal inslaan. Tot dusver is er nog geen enkele krant geweest, die op moord heeft durven zinspelen en ik ben volkomen tevreden over de wijze waarop je er in geslaagd bent, de aandacht te vestigen op die John Templar.

— Eh... ja, dat was toch uw mening, niet waar, monsieur Casteret? vroeg de journalist.

— Zeker, zeker, en binnenkort zal het iedereen mening zijn. Je moet maar eens opletten hoe de concurrerende bladen deze suggestie zullen interpreteren en overnemen. Wij kunnen tenslotte toch niet werkeloos blijven toezien, dat onze lieve Parijse meisjes vermoord worden door de een of andere krankzinnige sadist, die hongert naar vrouwenvlees? Daarom moeten de beruchtste misdadigers aan de tand gevoeld worden.

— Maar tot dusver is nog geen enkele politie er in geslaagd die Templar te pakken, monsieur Casteret.

— Nu, dan wordt het hoog tijd dat het nu eindelijk eens gebeurt. Breng je artikel maar naar de zetterij en laat het opmaken. Met vette koppen op de front pagina.

Toen verliet Philippe Borain het vertrek van de hoofdredacteur en verdiepte Gaston Casteret zich in zijn dagelijkse bezigheden.

- o -

Om vier uur 'smiddags schreeuwden alle Parijse krantenverkopers het sensationele bericht de wereld in. Het publiek bestormde de vensters, rukte hun de kranten uit de hand en stopte hen het geld in de vingers. De radio zorgde er voor, dat het bericht ook in het buitenland bekend werd en zo kwam het dat John Templar die avond eveneens op de hoogte kwam. Hij had de laatste drie weken reeds alle Parijse dagbladen gekocht en het verloop der gebeurtenissen nauwkeurig gevolgd.

Doch toen hij de volgende morgen naar zijn krantenverkoper ging en op de weg naar huis het artikel in de „Paris-Midi” las, besloot hij een handje mee te gaan helpen om een einde te maken aan die massale roofpartij van jonge meisjes. Want wie de naam van John Templar besmeurd kan er van verzekerd zijn kennis met hem te maken. Hij kon niet tolereren, dat men hem deze laffe meisjesroof en waarschijnlijk zeven dubbele moord in de schoenen schoof.

Vandaar, dat hij 's middags reeds met Maryse, zijn intieme vriendin, en James, zijn trouwe, onafscheidelijke bediende en vriend, met een Brits vliegtuig landde op het vliegveld van Le Bourget en een uur later zijn intrek nam in zijn schitterende villa in Neuilly.

James zorgde er voor, dat de centrale verwarming aangestoken werd, controleerde de

waterleiding, of deze door de vorst niet bevroren was en inspecteerde alle kamers. Inmiddels had Maryse thee gezet, die in de grote salon van het landhuis gedronken werd.

— En nu, John? vroeg ze. Hoe denk je te beginnen?

— Ik heb er geen flauw idee van, liefste, antwoordde hij, een sigaret opstekend. Het zal heus niet meevallen om contact te krijgen met die vrouwenjager.

— Als je je eens in verbinding stelde met de ouders van de verdwenen meisjes, stelde zij voor.

Templar haalde de schouders op.

— Wat kan dat voor zin hebben? Die hebben de politie heus alles al verteld wat ze wisten, en dat was niet te veel. Neen, laat mij maar eens rustig nadenken over het geval, dan kom ik misschien wel tot een mogelijkheid.

En Templar dacht na, de hele middag en de hele avond en toen hij de volgende morgen opstond was zijn plan gemaakt.

- o -

Gaston Casteret, directeur-hoofdredacteur van de „Paris-Midi” nam de telefoon op.

— Ja? vroeg hij.

— Monsieur Casteret, ik heb hier een zekere monsieur Eduard Delaboutonnière, die u graag wilde spreken, antwoordde zijn secretaresse.

— Hoe zeg je dat die man heet? vroeg Casteret.

— Monsieur Eduard Delaboutonnière, herhaalde de jonge vrouw. Hij wilde u graag spreken in verband met die mysterieuze verdwijningen....

— Hm... nou, laat hem maar binnen.

Gaston Casteret legde de hoorn weer op het toestel en schikte zijn das recht. Hij stak een grote sigaar aan en deed alsof hij druk zat te werken in afwachting van de komst van de aangekondigde bezoeker.

Eduard Delaboutonnière was een oud, ietwat gebogen aristocraatje van omstreeks zestig, vijf en zestig jaar, met mooie witte haren, een keurig geknipt wit puntbaardje en witte wenkbrauwen. Op zijn neus stond een gouden lorgnetje, dat onder het op huppelen gelijkende lopen vrolijk op en neer danste. Hij droeg een keurige zwarte overjas van lakense stof, en hield een zwarte vilthoed in de hand, terwijl

hij een zwarte actentas onder zijn arm geklemd hield. In de andere hand hield hij een zwarte wandelstok met zilveren knop. Zijn spraak was iets wat geaffecteerd en hij kon volmaakt doorgaan voor een welgesteld plattelands notaris, die het beheer van grote landerijen en vermogens onder zich heeft.

— Monsieur Casteret, begon hij, terwijl hij enigszins onzeker op het bureau van de krantenmagnaat toehuppelde, ik ben u ten zeerste erkentelijk voor deze ontvangst. U weet niet welke eer u mij hiermee aandoet.

Gaston Casteret was opgestaan en na de man de hand gegeven te hebben, ging hij weer zitten.

— Neemt u plaats, monsieur Delaboutonnière, zei Casteret koeltjes, terwijl hij met zijn hand een uitnodigend gebaar maakte in de richting van de stoel waar anders zijn secretaresse placht te zitten tijdens het dictaat.

— U zult begrijpen, monsieur Casteret, begon het aristocraatje, dat het nooit in me opgekomen zou zijn ook maar enig beslag te leggen op uw ongetwijfeld zeer bezette en beperkte tijd, indien de aangelegenheid, welke ik met u had willen bespreken niet van het allergruotste belang was geweest.

— Zei u niet, dat u kwam in verband met de verdwijning van die zeven meisjes? vroeg Casteret om het gesprek iets vlotter te doen verlopen.

— Zeker, zeker, zeker, monsieur Casteret, daarvoor ben ik gekomen. Een treurige, uitermate treurige geschiedenis, monsieur Casteret. Zeven schatten van meisjes in de bloei van hun levenslustige, dansende leventjes worden door een tyran ontvoerd, vermoord, verbrand, gevierendeeld, ach... wie weet wat de bruit met hen gedaan heeft. Weet u het? Weet u het? Neen, monsieur Casteret, wij weten het niet. U niet, ik niet, de politie niet, de ouders van Lucette Bléreaux niet, de ouders van de andere zes meisjes niet, niemand weet het. Behalve... ja, behalve de ontvoerder van deze onschuldige kinderen. Ja, hij weet het, monsieur Casteret, hij moet het althans weten.

— Ja... eh... monsieur Delaboutonnière.. begon Casteret.

— Aha, ik weet wat u zeggen wilt, galmde het aristocraatje, terwijl zijn oogjes achter het gouden lorgnetje vrolijk begonnen te twinkelen. Ja, ja, ik weet wat u zeggen wilt. Laat u mij uitspreken, als ik u bidden mag, monsieur Casteret. Mijn komst is niet zonder nut, het zal wellicht vruchten afwerpen, dat ik mij gederan-

geerd heb om u een bezoek te brengen. Wie zal het zeggen? Hebt u er wel eens ernstig over nagedacht hoe een man er toe komt, meisjes te ontvoeren en te worgen of te vergassen of te verbranden? Neen? Hebt u nooit geprobeerd binnen te dringen in de psyche van de psychopaat? Neen? Zeer interessant, monsieur Casteret.

Gaston Casteret zat onderwijl ongeduldig aan zijn sigaar te trekken en hoopte van ganser harte, dat zijn bezoeker uiteindelijk zou gaan vertellen waarvoor hij precies kwam.

— Welnu, monsieur Casteret, vervolgde de bezoeker, voor mij is de psyche van ieder mens als een glas helder bronwater. Ik kijk er van alle zijden dwars doorheen en kan me daardoor een duidelijk beeld vormen van de aard en de hoedanigheden der mensen. Nu deze „lady-killer” bij voorbeeld. Wat is dat voor iemand? John Templar, schrijft u in uw krant. Goed, het staat een ieder vrij te denken wat hij wil. Maar wanneer u schrijft — of laat schrijven — dat John Templar verantwoordelijk is voor deze brutale meisjesroof, dan beschuldigt u hiermede iemand, die u in het geheel niet kent, nimmer gezien of gesproken hebt. U, als journalist, diende toch te weten, dat John Templar zich nimmer ophoudt met de werkelijke misdaad, doch dat hij dit euvel bestrijdt voor zover dit in zijn vermogen ligt. John Templar, monsieur, is vóór alles een gentleman, die vrouwen en zwakken beschermt, die van leer trekt tegen de internationale misdaad, en niet iemand die op laaghartige wijze meisjes van het leven berooft.

— Maar... , begon monsieur Casteret.

— Niets te maren, monsieur Casteret. Ik weet wat u zeggen wilt. Wat ik zei is de waarheid, en ik kan het weten, wat John Templar betreft, want... ik ben John Templar...

Er viel een pijnlijke stilte in het grote vertrek van de directeur-hoofdredacteur, terwijl monsieur Casteret's ogen en mond langzaam wijder open gingen. Hij had opgehouden aan zijn sigaar te trekken, zijn gouden potlood lag als een stille getuige van de drukkende spanning, op het vloeiblad en slechts de rechter wijsvinger van de krantenmagnaat ging langzaam op en neer. Hij schraapte zijn keel, bevochtigde even zijn lippen en zei dan:

— U?

— Ik, antwoordde John Templar. Ik, ik, en niemand anders, monsieur Casteret.

— U bent... dé John Templar?

— Precies, dé John Templar, monsieur Casteret. Ik moet toegeven, dat ik mij voor deze zeer speciale gelegenheid enigszins vermomd heb, aangezien men krantenlui nooit de zuivere waarheid aan de neus moet hangen.

— Maar ik had me...

— John Templar heel anders voorgesteld, vulde de avonturier aan. Zeker, mon chère Casteret, in het dagelijkse leven zie ik er ook heel anders uit, maar ik voel er nu eenmaal niets voor om op een plaatje in de krant te komen.

—En.. wat is nu eigenlijk het doel van uw komst? vroeg Casteret.

— Het doel van mijn komst, monsieur Casteret, of laat ik liever beginnen met de reden van mijn komst. Deze reden kunnen we vinden in het avondblad van „Paris-Midi” van eergisteren. Ik zal u de laatste alinea uit het hoofd citeren. U schrijft daarin: „Persoonlijk zijn wij van mening, dat de identiteit van deze onverlaat dezelfde is als die van de beruchte Engelse misdadiger John Templar, die reeds door de politie van bijna alle hoofdsteden der wereld gezocht wordt. De toekomst zal moeten leren of onze zienswijze juist is.” Voilà, hetgeen u schrijft in uw krant. Maar wanneer dit werkelijk uw zienswijze is, monsieur Casteret, dan bent u deze keer volkomen abuis. Dit was dus de reden van mijn komst. En het doel is u er toe te bewegen mijn naam te zuiveren van de blaam, welke gij er ten onrechte hebt opgeworpen. Ik verlang van u, dat gij mij toestaat een brief aan de redactie te schrijven, welke in de eerstvolgende editie zal worden afgedrukt. Ik eis dit van u en u zult aan dit verzoek voldoen, tenzij u...

— Tenzij? vroeg Casteret uitdagend.

— Tenzij u er de voorkeur aan geeft John Templar in het harnas te jagen. Gij kent mijn reputatie, monsieur Casteret. Ik ben in staat uw krant „stuk” te maken. Gij weet wat ik hiermede bedoel. Zijt gij bereid mij toe te staan een kort artikel in uw krant te schrijven?

— Wanneer dit artikel geen persoonlijke aantijgingen tegen mij of mijn krant bevat, zou ik hiertoe kunnen overgaan, antwoordde Casteret, die plotseling bedacht, dat het een sensatie zou betekenen, wanneer de „Paris-Midi” een brief van de beroemde en tevens beruchte John Templar zou kunnen afdrukken.

— Accoord, monsieur Templar? vroeg Casteret. Hoe wilt u, dat het gebeuren zal?

— Ik stel voor, dat gij uw secretaresse laat

binnenkomen opdat ik haar mijn artikel, dat uiterst beknopt zal zijn, zal kunnen dicteren.

— Maar dan zal zij eveneens te weten komen, dat u John Templar bent.

— Dat hindert niets, mijn waarde monsieur Casteret. Wanneer ze me morgen op straat tegen zal komen zal ze me toch niet herkennen, evenmin als u.

Zijn hand ging naar het kleine belletje en even later trad Susy Bercey het vertrek binnen, gewapend met bloc en potlood.

— Mademoiselle Bercey, zei Casteret, ik heb het genoeg van u voor te stellen aan Monsieur... John Templar...

Een gillette, er viel een potlood en Suzy Bercey veranderde van kleur. Ze werd eerst lijkwit en toen vuurrood, maar na enkele seconden nam haar gelaat weer de normale teint aan en moest Templar toegeven, dat monsieur Casteret een zeer bekoorlijke secretaresse had.

— Monsieur... Templar? fluisterde ze.

— Hebt u wel eens van mij gehoord, mademoiselle Bercey? vroeg de avonturier.

— Mais oui, certainement, monsieur. Iedereen kent John Templar, zij het alleen maar van naam. Men noemt u een misdadiger, maar in werkelijkheid bent u een soort middeleeuwse ridder.

Templar maakte een lichte buiging tegen het jonge meisje en glimlachte fijntjes. Casteret maakte met een handbeweging een einde aan dit gesprek en zei:

— Mademoiselle Bercey, monsieur Templar wenst u iets te dicteren, Wilt u even opnemen?

Het meisje staaarde in gedachten naar de aristocraat op de stoel, die zijn lorgnet even rechtzette.

— Ik had me... u heel anders voorgesteld, zei ze langzaam. Ik heb alle verhalen over u in de kranten gevolgd, maar nooit had ik kunnen denken dat u al zó... op leeftijd was.

— Monsieur Templar is vermomd, verklaarde monsieur Casteret. En als u nu wilt opnemen wat monsieur Templar u zal dicteren...

Ze ging zitten en zette de punt van haar potlood op papier. Haar blikken waren gericht op de man, die zij als een middeleeuwse ridder had aangeduid en zij wachtte op hetgeen hij zou dicteren.

Templar dacht even na en zei dan:

— In de „Paris-Midi” van twee dagen geleden werd in het artikel over de verdwijning van Lucette Bléreaux de suggestie geopperd,

dat John Templar wellicht de hand had in deze mysterieuze ontvoeringen, waarvan tot dusver zeven meisjes het slachtoffer zijn geworden. Elders in dit blad heeft de redactie reeds tot uitdrukking laten komen, dat deze voorstelling van zaken niet geheel in overeenstemming is met de feiten en dat zij haar veronderstelling, als zou John Templar de bedoelde onverlaat zijn, herroept.

Niettemin wens ik mij met enkele woorden tot het Franse volk te wenden. Vele onder u zullen mijn naam dikwijls op de voorpagina der dagbladen zijn tegengekomen en na het betrokken artikel of relaas gelezen te hebben, tot de overtuiging zijn gekomen, dat ik geen misdadiger ben in de zin welke wij aanvankelijk aan dit woord zouden geven. Mijn handelingen zijn veelal in strijd met de wet, doch een ieder onder u zal weten, dat zij slechts ten doel hebben, mij op eigen wijze en volgens mijn eigen wetten te kanten tegen de steeds toenemende en grenzeloze misdaad.

In Londen volgde ik de verslagen over de mysterieuze verdwijningen in de Parijse dagbladen, doch toen ik de aanklacht in de „Paris-Midi” las nam ik het besluit mijn naam te zuiveren van de blaam, welke er ten onrechte op is geworpen. Ik kan dit slechts doen door mijn medewerking te verlenen aan het doen ophouden van deze mysterieuze verdwijningen en het doen arrêsteren van de verantwoordelijke persoon.

Daarom verklaar ik hierbij langs deze weg, dat ik mij vanaf dit ogenblik zal verzetten tegen de ongewenste en laakbare activiteit van het individu, dat zich in ruime mate gehaat heeft gemaakt door zeven jonge meisjes van haar vrijheid, ja, misschien zelfs wel van haar leven te beroven. John Templar heeft de strijd aangebonden met deze „Landru 1950” en zal niet rusten voordat de deuren van de gevangenis te Fresnes achter hem zijn dichtgegaan.

John Templar.

— Is dat alles, monsieur Templar? vroeg Casteret.

— Ja, dat is alles, maar naar ik meen voldoende. Hebt u er bezwaar tegen, dat dit artikel in deze vorm wordt opgenomen?

— Neen, ik kan geen enkel bezwaar naar voren brengen. De „Paris-Midi” heeft een priemer, welke ons door vele andere Parijse kranten benijd zal worden. Hebt u er bezwaar tegen, dat ik — in deze vormomming — een foto van

u laat maken, die ik naast het artikel zou kunnen afdrucken?

— Ja, het spijt me voor u, monsieur Casteret, doch dit verzoek kan ik niet inwilligen. U moet begrijpen, dat de politie in staat is zelfs deze vormomming op een foto tot op bepaalde hoogte te analyseren en dat ik er niets voor voel vandaag of morgen een paar handboeien om mijn polsen te voelen. Neem het me dus niet kwalijk, dat ik dit verzoek moet afwijzen. Ik vertrouw, dat dit artikel in de eerstvolgende editie zal worden gepubliceerd, en dat de oplage van uw krant er aanmerkelijk door zal stijgen. Verder heb ik niets meer te zeggen.

Hij stond op, nam hoed en tas en maakte een beleefde buiging.

— Monsieur Casteret, mademoiselle Bercey, ik heb de eer u te groeten....

John Templar huppelde doodleuk naar de deur toe en was even later verdwenen.

— Zou dat werkelijk de echte John Templar geweest zijn, monsieur Casteret? vroeg Suzy Bercey op zachte toon, terwijl ze nog steeds naar de gesloten deur, waardoor Templar verdwenen was, keek.

— Ik heb alle reden om aan te nemen, dat het hem was, mademoiselle, antwoordde Gaston Gasteret, terwijl hij zijn uitgedoofde sigaar aanstak. Maar één ding is zeker, wij maken een pracht stunt met zijn verklaring in onze krant. En dat is het enige wat me kan schelen. Werkte u het maar uit en laat het naar de zetterij brengen.

- 0 -

Hebt U reeds kennis gemaakt

met *Gentlemen*

M A G A Z I N E

het maandblad voor mannen?

Met attractieve kleurenfoto's, prettige ontspanningslectuur, puzzle-hoekje, enz.

Abonnementsprijs: f 1.25 (24 frs.) per kwartaal, f 2.50 (45 frs.) per halfjaar, f 5.- (90 frs.) per jaar, bij vooruitbetaling per giro of postwissel.

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG
Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216
DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Kortemarkstraat 18 - Tel. 95895 - P.C. 403672

HOOFDSTUK II.

Waarin de lieflijke Yvonne Delair een visioen ziet en André Quinet met een glas in zijn hand in slaap sukkelt.

Het applaus in het Casino te Parijs brak los en deed het gebouw op zijn grondvesten trillen. Het gordijn ging weer open en de vermaarde chanssonnière Lucienne Prévost keerde terug voor het voetlicht en boog opnieuw voor het in vervoering gebrachte publiek. Achter haar stonden de twaalf balletmeisjes ongeduldig te wachten totdat het gordijn voor goed dicht zou gaan en zij naar hun kleedkamer konden terugkeren. Het was al kwart over elf en ze waren doodmoe.

Maar het succes van Lucienne Prévost was die avond vooral enorm geweest. Vanuit de zaal werden bloemen op het toneel geworpen, er klonk stemmengeriep van „bis...bis” en de gevierde cabaretière boog en boog, en glimlachte en wuifde. Totdat eindelijk het applaus beaalde en Lucienne Prévost aan de toneelknecht te kennen gaf, dat hij het gordijn neer kon laten. Snel dribbelde ze in haar satijnen avondjapon naar haar kleedkamer en sloot de deur achter zich.

De balletmeisjes dribbelden eveneens weg, duwend en schreeuwend, terug naar de gezamenlijke kleedkamer, die zij met elkaar moesten delen. Er werd luid en zenuwachtig gesproken.

— Ah, zuchtte Yvonne Delair, wat heeft die vrouw een succes. Als ik maar de helft had, dan was ik al tevreden.

— Jij? vroeg Gaby Vaugirard verbaasd en tevens sarcastisch. Waarmee zou jij dat succes willen oogsten? Sta jij op de achtergrond beter dan ik, of komen jouw haren beter uit bij het décor.

— Ik heb tenminste zanglessen, verdedigde Yvonne zich. Wacht maar, over een jaar of twee. Misschien sta ik dan voor het toneel en jij achter me.

— Daar ben je te stom voor, kind, kaatste Gaby terug. Jij bent te preuts en misschien wel te goed voor deze wereld. Doe zoals wij, neem een bink en laat je van tijd tot tijd wat toestoppen. Jij komt nooit in een chique zaak om te dineren met een rijke vent, jij gaat nooit dansen in een nachtclub. Neen, jij neemt altijd de métro en betaalt zelfs nog je eigen kaartjes.

Maar wij worden thuisgebracht in dure, glimmende auto's tot vlak voor de deur, hoor je, zodat de conciërge weer wat te roddelen heeft. O, ik weet wel, dat je mij voor een lichte vrouw aanziet, maar ik geniet tenminste van het leven.

Yvonne Delair gaf geen antwoord. Ze had het kleine broekje en haar bustehouder uitgetrokken en stond in volle naaktheid voor de spiegel haar blonde lokken te kammen. Ze waste haar gezicht af, smeerde er wat crème en nieuwe poeder op en kleeedde zich dan snel aan. Ze was het eerste van allemaal klaar. Uit een kast nam ze haar eenvoudige mantel, haar hoedje en tas en groette dan haar collega's met een kort „A demain”. Daarop verliet ze de kleedkamer en spoedde zich naar de achterdeur. Er waren maar weinig mensen in de stille straat. Er stonden enkele auto's, een paartje stond in een portiek te vrijen en op de hoek wachtte een jongeman.

Toen ze vlak bij de hoek was en de lichten van het métro-station Trinité reeds zag stopte er een grote, glimmende auto naast haar aan de rand van het trottoir en stapte er een chique geklede heer van omstreeks vijftig jaar uit. Hij droeg een zwarte jas met witte, zijden shawl, een glimmende hoge hoed en witte handschoenen.

Onwillekeurig bleef ze staan omdat de heer haar aankeek. Hij nam zijn hoed af en maakte even een lichte buiging.

— Mademoiselle Delair? vroeg hij.

Ze knikte.

Ik ben André Quinet van de Cinétone Filmstudio's. Ik ben bereid u te engageren voor mijn nieuwe film en bied u een contract aan voor drie jaar tegen een nader vast te stellen honorarium. Gaat u daarmee accoord?

Yvonne Delair kneep zich in de arm om zich er van te overtuigen, dat ze niet droomde. André Quinet? De Cinétone Studio's? Een engagement en een contract voor drie jaar? Drie jaar lang een goed honorarium.

— Natuurlijk, u kunt bepaalde eisen stellen, hoorde ze de stem van André Quinet weer. Maar heus, geloof mij, wij zijn bereid u vorstelijk te betalen. Ik heb u reeds verschillende avonden geobserveerd in het Casino de Paris en vanavond heb ik mijn besluit genomen. Kom, laten we er eens rustig over praten. Ik begrijp natuurlijk wel, dat u zoiets niet op stel en sprong kunt beslissen. Maar geloof mij, ik spreek in volkomen ernst. Ik heb trouwens het contract reeds in mijn zak.

Hij knoopte zijn jas los en haalde uit de binnenzak een groot, opgevouwen stuk papier.

— Kijk, leest u die naam maar. U hoeft alleen maar te tekenen.

Yvonne keek en las haar eigen naam, die in kleine lettertjes met de machine op het contract getypt stond. Ze sloeg de ogen op en keek naar een reclamezuil op de hoek van de straat. Ze zag er een groot aanplakbiljet van het Casino de Paris, en... ja, zag ze het nu goed? Daar stond het, haar naam, in reusachtige letters: YVONNE DELAIR, de wereldberoemde chansonière...

Er reed een taxi langs de reclamezuil en het visioen vervaagde. De heer stond nog steeds te wachten en had inmiddels een sigaret opgestoken.

— Wel? vroeg hij.

Ja, ja, antwoordde ze fluisterend, ik wil graag... ik... ik...

— Kom, stap in, dan zullen we de zaak eens rustig bespreken. Het is veel te koud buiten om lang hier te blijven staan.

Hij hield het portier open en stapte in, terwijl hij zelf naast haar achter het stuur kroop. Hij startte en reed weg.

— Het filmleven is oneindig veel zwaarder dan het leven op de planken, Yvonne, zei hij. Werken en nog eens werken, van de vroege ochtend tot de late avond, soms 's nachts door. Soms moet een scène twintig keer overgedraaid worden. Maar... je vooruitzichten zijn eveneens veel beter en je honorarium. Ik durf te wedden, dat je hele avonden in je bed hebt liggen dromen over een gouden toekomst, die je toelachte. Beroemdheid, eer, geld luxe... Wel, het ligt allemaal voor het grijpen, Yvonne. Maar ik kan niet veel voor je doen. Je hebt je toekomst nu in je eigen hand. Ik kan je hoogstens voor drie jaar aan onze maatschappij verbinden, maar in die drie jaren zal je moeten tonen, dat je iets waard bent voor het uitgaande publiek. Niet alleen maar dansen of zingen, nee, je moet je persoonlijkheid kweken, zodat je anderen ontzag voor je inboezemt, dat ze tegen je opzien. Niet alleen omdat je naam en succes hebt, maar omdat je dit door hard werken bereikt hebt.

Hij sprak maar door en ieder woord klonk haar als muziek in de oren. In gedachten zag ze zich reeds staan voor de felle lampen en de lens van de camera's. Ze zag de advertenties in de kranten, haar foto's in de filmbladen, haar naam op de reclamezuilen van de bioscoop

in neon-letters. Ze kon haar arme moeder alles toestoppen, een klein huisje kopen aan de Marne met een tuintje, mooie jurken voor haar moeder en voor zichzelf. Ze mijmerde, zodat ze er niet eens erg in had, dat de wagen de buitenwijken van de stad doorreed en de Boulevard Maillot langs het Bois de Boulogne insloeg.

In een afgelegen zijlaan van de Avenue de Neuilly stopte de limousine en stapte André Quinet uit. Hij opende het koperen hek van een oprijlaan en stapte dan weer in. De wagen draaide langzaam naar binnen, hij sloot het hek weer achter zich en een halve minuut later hield de auto stil voor een schitterend landhuis, dat geheel door bomen en struiken was ingesloten en aan het oog onttrokken.

Nog voordat ze beiden de stoep opliepen ging de grote voordeur op het bordes open en verscheen een keurig geklede huisknecht, die zijn meester en diens gezellin beleefd groette. André Quinet hielp het meisje met haar mantel, gaf zijn eigen jas en hoed aan de huisknecht en leidde haar dan de ruime, goed verwarmde en zacht verlichte salon binnen.

— Zo, Yvonne, hier woon ik nu, als eenzame vrijgezel, geheel teruggetrokken uit het drukke, rumoerige leven van Parijs, met als enig gezelschap mijn trouwe huisknecht. Wat zullen we drinken om je contract te vieren?

— Ik... ik weet het niet, antwoordde ze zachtjes.

— Kom, kom, wat drinkt de Franse vrouw nu het liefst? Champagne natuurlijk. Jean, breng twee flessen Veuve Cliquot en maak wat sandwiches klaar, wil je.

Jean bracht de champagne en de sandwiches en trok zich dan geruisloos terug.

André Quinet schonk twee glazen vol, en reikte haar er een van. Ze klonken en na het derde glas voelde Yvonne zich wat meer op haar gemak.

— Zo, Yvonne, zei de filmmagnaat, nu moeten we even zakelijk worden. Dansen kun je, niet waar? Dat heb ik tenminste gezien. Kom, dans eens wat voor me, doe wat kleren uit en laat zien wat je kunt...

— Kleren... uit? vroeg Yvonne verschrikt. André Quinet keek haar verwonderd aan.

— Ja, kleren uit. Vind je dat zo vreemd? In het Casino sta je toch ook niet in tailleur op de planken. Kom, doe je jasje, je blouse en je rokje uit en dans voor me, terwijl ik piano zal spelen. Je hoeft je toch voor mij niet te scha-

men. Kindjelijf, ik heb al heel wat ontklede vrouwen gezien, hoor. En in de studio's zal je daar wel aan wennen. Kom, kom, wees niet zo preuts.

Hij ging achter de grote vleugel zitten en liet zijn dunne vingers over de toetsen tippelen. Zachte, warme tonen vulden het vertrek en met een hoogrode kleur begon Yvonne zich te ontkleden. Eerst trok ze langzaam het jasje van haar tailleur uit en hing het traag op de leuning van een stoel. Maar toen aarzelde ze, terwijl de man achter het klavier ongehinderd voortspeelde. Vreemd was dat eigenlijk, dacht ze, dat ze zich hier plotseling schaamde. In het Casino stond ze wel met minder aan op de planken terwijl honderden mannen haar aangapten en in de kleedkamer gebeurde het dikwijls genoeg dat ze naakt stond, terwijl de regisseur binnenkwam. Maar hier....

Langzaam knoopte ze haar blouse los en liet deze van de blanke schouders glijden. André Quinet hoorde iedere beweging, die ze maakte. Hij hoorde het ruisen van zachte zijde, het sissend geluid van een ritssluiting, die omlaag getrokken wordt. In de glimmende vleugel zag hij haar evenbeeld. Hij ontdekte, dat ze geen onderjurk droeg en slechts gekleed was in een bustehouder, een miniem broekje en lange nylons, die door een smal kousenbandje werden opgehouden.

Hij speelde rustig verder, doch de aanblik van dit hemelse wezentje deed zijn bloed sneller stromen, het klopte hamerend tegen zijn slapen en hij voelde hoe zijn keel en lippen droog werden.

Toen stond hij op en zonder haar met een blik te verwaardigen liep hij naar het tafeltje en schonk nog twee glazen champagne vol.

— Klaar, Yvonne? vroeg hij.

— Ja.... monsieur, klonk het zacht.

— Kom, drink nog een glas en dan gaan we beginnen. Nu wordt het trainen, kindje, trainen, trainen en nog eens trainen. Ik moet precies weten op welk niveau je staat, hoever je gevorderd bent, alles moet ik weten. Dan kun je het contract tekenen en zet ik ook mijn handtekening er onder. Je krijgt een voorschot en de weg naar de roem ligt voor je open....

Hij draaide zich langzaam om, twee glazen in de handen, en keek haar aan. Yvonne stond nog steeds op dezelfde plaats, spaarzaam gekleed en met angstig kloppend hart. Zo had ze nog nooit gekleed gestaan wanneer er een vreemde man bij was, die ze slechts een uur kende.

André Quinet's ogen begonnen te gloeien toen zijn blikken van de ronde schouders omlaag gleden en stilhielden bij de smalle enkels, die boven kleine, zwarte pumpschoentjes uitkwamen. Hij haalde diep adem en probeerde zich te beheersen door zijn stem zo onvoorschillig mogelijk te laten klinken.

— Kom, Yvonne, drink je glas leeg, dan kunnen we beginnen.

Schoorvoetend kwam het meisje naderbij en nam het glas van hem aan. Ze bracht het naar de lippen en dronk het langzaam leeg. Het prikkelende vocht deed haar goed en ze voelde hoe haar schaamte als een kimono naar haar afviel. Toen zette ze het glas neer en maakte enkele danspassen.

André Quinet ging achter de piano zitten en terwijl zijn blikken aan het ijle figuurtje bleven kleven, wandelden zijn slanke vingers over de toetsen van het klavier. Yvonne Delair volgde uitstekend, als een vlinder zweefde ze over de dikke tapijten door het vertrek, haar slanke, goed gevormde benen ver voor zich uit of omhoog gooiend, haar armen naar achteren drukkend en haar kleine borsten brutaal naar voren stuwend.

De man achter het klavier voerde het tempo op. Het werd een rythme, dat bijkans niet bij te houden viel voor het meisje. Ze was een en al beweging, alles aan haar leefde en ze dacht niet meer hoe spaarzaam gekleed ze was in het bijzijn van een vreemde heer. Ze dacht alleen aan een contract, aan geld, luxe, bontmantels, auto's, champagne....

— Stop, riep hij plotseling. Hoger dat rechter been, Yvonne. Ik merk, dat je 'e linker been hoger kunt krijgen dan je rechter. Hoger dat rechter....

Ze deed enkele vergeefse pogingen, doch slaagde er niet in de door André Quinet gewenste hoogte te verkrijgen. Hij kwam van achter de piano te voorschijn en liep naar haar toe. Met zijn ene arm greep hij haar middel, terwijl hij met zijn andere hand haar rechter been omhoogduwde.

Hij voelde de warmte van haar bruisend lichaam door zijn smoking heen, hij hoorde haar gejaagde ademhaling, hij zag de klopping van haar hart....

— Hoger, Yvonne, mompelde hij, terwijl een floers voor zijn ogen gleed. Hij kreeg het warm, zijn ademhaling ging gejaagd. Hij zag de schitterende welving van haar slanke hals, die als een bloemstengel uit haar bevallige schouders ontsproot, de flauwe vallei daar beneden....

Toen liet hij het been los en greep haar met beide handen stevig beet terwijl hij zijn droge lippen op haar geopende mond perste. Hij kuste haar vurig, hartstochtelijk terwijl Yvonne hope-loze pogingen deed om zich uit zijn ijzeren greep te bevrijden. Hij hijgde als een waanzin-nige en kuste haar dan weer terwijl zijn beven-de handen haar omknelde. In een ommezien van tijd waren haar beide laatste kledingstukken verdwenen. Snakkend naar lucht, en met een door angst krimpand hart stond ze tegen hem aan.

Dagenlang heb ik je gezien, Yvonne, iedere avond zat ik in het Casino, maar nu wil ik je hebben. Eindelijk zal je alleen voor mij dan-sen, zoals je bent. Kom, trek je kousen uit, je schoenen en dans voor me zoals je bent... naakt als de natuur en even schoon....

Hij liet haar los en ze wilde op de deur toerennen. Doch met een stap was hij bij haar. Hij greep haar bij de arm en siste:

— Weglopen? Dat bestaat niet. Je bent voor mij en je blijft voor mij, voor mij alleen, weet je en als je niet wilt, dan... dan vermoord ik je, zoals die andere zeven....

Yvonne slaakte een gil. Plotseling stond haar alles duidelijk voor de geest. De krantenberichten, die zeven verdwenen meisjes uit verschil-lende theaters en nu zij.... O, God, wat moest ze beginnen. Haar arme moeder.... Kon ze maar weggomen, al moest ze naakt naar huis terugkeren....

Hij greep haar met beide handen en kuste haar vurig. Ze probeerde zich los te rukken, hem te slaan en te schoppen. Doch ze kreeg geen kans een vin te verroeren. Wel merkte hij overduidelijk, dat zij niet van zijn attenties gediend was. En juist dat maakte hem woeden-der dan hij reeds was.

Hij voelde haar bruisende jeugd in de kramp-achtige pogingen om los te komen, snoof het parfum van haar blonde haren op en slingerde haar dan van zich af. Ze kwam tegen een fau-teuil aan en bleef daar versuft liggen. Met één hand trok hij haar omhoog en sloeg haar enkele malen midden in het gezicht.

— Daar...., hijgde hij, als je niet wilt luis-teren zul je voelen, kleine adder, die je bent. Hier, pak aan.

En weer trof zijn hand haar midden in het bleke gezicht. Ze zeeg terug tegen de fauteuil en gedurende enkele ogenblikken bleef hij staan kijken naar dit tere schepseltje, dat over-geleverd was aan zijn dierlijke hartstochten.

Toen beurde hij haar met zijn sterke armen op en liep met haar de kamer uit. Hij ging de trap op en opende op de gang op de eerste ver-dieping een deur, die toegang gaf tot een schit-terend ingerichte slaapkamer.

Yvonne Delair was geenszins buiten kennis. Ze beleefde iedere phase van dit afschuwelijk toneel, doch was niet in staat zich te verzetten tegen de brute krachten van de man, die haar de kroon van het hoofd nam en haar besmeur-de met zijn vuile liefkozings....

Ongeveer een uur later kwam André Quinet weer uit de kamer te voorschijn. Hij droeg het meisje, dat thans met gesloten ogen in zijn armen lag, de trap af en begaf zich naar de grote kelders, die zich onder het gehele landhuis uit-strekten. Het was er warm, zeer warm zelfs en men geloofde zich in een mijnschacht op en-kele honderden meters diepte onder de grond. Het was geen gewone kelder. De gang was keu-rig betegeld en zag er schoon uit en er kwamen verscheidene deuren op uit. Een van deze deu-ren opende hij en ging een groot vertrek bin-nen. Er stond een enorme oven in, die voor de verwarming van het gehele landhuis zorgde. In dit vertrek was het nog warmer dan in de gang. Het was er snikheet....

Hij zette het meisje op een houten stoel en sloot de deur af met een sleutel, die hij in zijn zak stak. Yvonne opende de ogen en liet haar blikken langs haar naakte lichaam glijden. Ze rilde ondanks de bijna ondragelijke tempera-tuur in het vertrek. En toen haar blikken de man, die haar tot in het diepst van haar gevoel beledigd had, bereikten begon zij zich te rea-liseren wie deze mens was. Ze vroeg zich met stijgende angstgevoelens af wat haar lot zou zijn en keek naar de vuurhaard, die bloedrood tegen de muur stond.

— Nu.... Yvonne...., hijgde hij, zul je boe-ten voor de wijze waarop je me beledigd hebt. Je wilde me niet dulden, hè? Welnu, dan duld ik jou niet langer. Ik heb mijn zin gekregen, dat heb je gezien, ik heb van je genoten zoals geen ander voor mij, maar je gaf me je liefde niet uit vrije wil. Neen, ik moest er voor vech-ten. Daarom krijg jij thans de kans om te vech-ten voor je leven. Zie je die oven? Zo meteen gaat die deur open en zul je de vlammen zien en die vlammen, die bloedrode vlammen zullen jouw mooie, jou verleidelijke lichaampje ver-teren tot as....

Yvonne stond van de stoel op en deinsde achteruit tegen de muur. Ze wilde naar de deur

rennen, doch hij stak zijn been uit en ze viel languit over de grond. Met de punt van zijn schoen porde hij haar overeind en langzaam kroop ze omhoog. Tranen rolden over haar bleke gezicht, grote tanen van angst en verdriet, tranen die voortkwamen uit een beledigde ziel....

— Daar, gilde hij.

En hij gaf haar een duw waardoor ze met een vaart tegen de gloeiende oven opbotste. Ze slaakte een gil van pijn.

— Je gaat branden, schatje, heerlijk branden ga je, tot dat er niets meer van je over is. Kom, kom, geen traantjes. Wil je proberen het vuur daarmee uit te blussen?

Hij liep naar de oven toe en opende met een sleutel de grote deur. Een hete gloed stroomde naar buiten en vulde het vertrek. Het was bijna onmogelijk er voor te blijven staan. Daarom deinsde Yvonne achteruit, maar de man greep haar met beide handen beet en sgorde haar naar de geweldige vuurhaard toe. Ze vocht als een krankzinnige voor het behoud van haar jonge leven, doch tegenstand mocht niet baten. De krachten van de man overtroffen de hare en langzaam zag ze de lekkende vlammen, van het wihete vuur naderbij komen.

Toen haar knieën tegen de oven aan kwamen gilde ze het uit van de pijn, ze greep het hete metaal om zich te verzetten, doch moest door de pijn in haar handen, loslaten. Weer greep ze iets, de deur, gloeiend heet was deze en langzaam naderden haar blonde lokken de rode hel. Ze kon geen tegenstand meer bieden. De man had haar volkomen in zijn macht en binnen enkele seconden zou ze.

Toen verloor ze het bewustzijn. Ze viel slap terug in zijn armen en met een duw slingerde hij haar door de geopende deur in de vlammenzee van de vuurhaard.

Hij lachte als een krankzinnige, sloeg bijna dubbel en beukte met zijn handen tegen de muur, terwijl hij als een beer rondanste. Elke keer weer wiep hij een blik in de vlammen, waar het lichaam van Yvonne Delair door het vuur verteerd werd. Zwak klonk het geschreeuw, dat uit haar mond voortkwam.

André Quinet trok een stoel naderbij en ging er opzitten. Hij scheen enigszins tot rust gekomen en staarde met verwaasde ogen naar zijn prooi in de vlammen, naar de vrouw, die hem kort geleden in extase had weten te brengen en die niets anders meer was dan een vormeloos, verschroeid en verteerd lijk, onherken-

baar voor iedereen, waarvan niets dan as zou overblijven....

André Quinet zat daar tot diep in de ochtend en de klok in de hall sloeg zes uur toen hij afgemat en uitgeput de salon binnenging. Hij schonk zich een whiskey in en ging in een fauteuil voor de haard zitten. Starend in de vlammen van de open haard dacht hij na over zijn daad, totdat hij met het half gevulde glas in zijn hand in slaap viel....

- o -

De oude mevrouw Delair kon het om vier uur niet langer meer in haar woning in de Rue du Maroc uithouden. De hele avond en nacht had ze zitten wachten op de terugkeer van haar dochter. Elke minuut wierp ze een zenuwachtige blik op de antieke klok op de schoorsteenmantel en begon dan handenwringend het kleine kamertje rond te lopen.

Haar arme Yvonne, wat was er met het kind gebeurd? Ze dacht aan de verhalen in de kranten van de laatste dagen. Zeven jonge meisjes van het theater werden er nu al vermist. Dood waren ze natuurlijk, daar was geen twijfel aan. Maar haar Yvonne, neen, God, dat kon niet waar zijn....

Ze sloeg een oude, versleten mantel om, verliet haar twee-kamer woning en daalde voorzichtig en bevend de smalle draaitrap af naar beneden. Haastig liep ze door de koude nacht enkele straten door en ging dan een gebouw binnen, waar een rode lamp boven de ingang hing.

De commissaris keek slaperig op van zijn krant en nam de pijp uit zijn mond:

— Eh bien, madame, wat is er aan de hand? vroeg hij.

— Oh, monsieur de commissaris, mijn dochter is nog niet thuis en ik vrees dat die kerel haar te pakken heeft.

— Welke kerel? vroeg de commissaris.

— Die man, die alle meisjes ontvoert en vermoordt, weet u wel. Hebt u het dan niet in de kranten gelezen? Er is een man, die....

— Tut, tut, moedertje, u wilt toch niet zeggen, dat uw dochter verdwenen is? Ontvoerd?

— Ja, natuurlijk. Er gaat geen avond voorbij of ze is voor twaalf uur thuis. Ze danst in het Casine de Paris....

— Artiste, hè? Danseuse? Tiens, dat waren die anderen ook. Geeft u maar op wat u weet,

waar ze werkt, naam, adres, leeftijd, signalement....

En zo begon de geschiedenis weer van voren af aan. Nummer acht was verdwenen in nog geen vier weken. Dat maakte twee verdwijningen per week. Zelfs een stad als Parijs ging dat alle spuigaten te buiten. Het hele politie-apparaat kwam onmiddellijk in werking. De commissaris van het posthuis belde op naar het hoofdbureau op de Quai des Orfèvres en de Hoofdcommissaris nam de zaak zelf in handen. Nu werd het hem al te gortig. Zijn ondergeschikten speurden nu reeds bijna vier weken heel Parijs af op zoek naar de onbekende misdadiger, die jonge meisjes ontvoerde, en nog steeds was er geen spoor van hem te vinden. Daarom werd het nu de hoogste tijd, dat hij zich persoonlijk met de zaak ging bemoeien. Hij trommelde enkele commissarissen en hoofdinspecteurs bij elkaar en belegde een conferentie, die tot vroeg in de morgen duurde. Toen waren officiële plannen de campagne opge maakt en zou men over de gehele linie georganiseerd te werk gaan om een einde te maken aan deze ontvoeringen, die Parijs in een paniekstemming hadden gebracht.

Hij liet de pers bij zich komen en vertelde de journalisten wat er die nacht gebeurd was. Nummer 8 was verdwenen.

— Doe me in Gods naam een plezier en maak er niet al te veel ophef van, smeekte Hoofdcommissaris Apron. Gebruik niet van die krankzinnige grote koppen. Het publiek zal het even goed wel lezen.

De journalisten knikten maar en renden dan terug naar hun redacties om het verslag te schrijven.

Philippe Borain was een van hen, de jonge, veelbelovende journalist van de „Paris-Midi”. Om negen uur die ochtend, toen zijn directeur was gearriveerd, legde hij monsieur Gaston Casteret zijn verslag voor. De directeur-hoofdredacteur las het nauwkeurig door en parafeerde het.

— Uitstekend, Borain, laat maar zetten. Zorg er voor, dat het geplaatst wordt op de voorpagina vlak naast het artikel van die John Templar. Laat ze kapitale koppen gebruiken.. houten letters van mijn part.... maar groot zal het zijn. Dit is een zaakje waar geld in zit, kerel.

Philippe Borain was al verdwenen, de zettters begonnen het over te nemen, toen werd het opgemaakt, het artikel van Templar er naast,

de vormen werden op de persen gelegd en deze begonnen te draaien, in razend tempo, want 's middags moest er een extra editie uit.

Daarom wist Templar het die middag om twaalf uur al. Hij had medelijden met Yvonne Delair, die haar moeder wel nooit meer terug zou zien.

- o -

HOOFDSTUK III.

Waarin Léon Carron veel zoen tjes en sigaretten blijkt te ontvangen en John Templar zich te buiten dreigt te gaan aan vermouthe.

Enkele uren nadat de middagbladen het alarmerend bericht van de verdwijning van het achtste Parijse meisje hadden bekend gemaakt, scharrelde John Templar in zijn vermomming van Eduard Delabou tonnière rond in de omgeving van het Casino de Paris. Hij liep enkele malen langs de hoofdingang en ging dan de artisteningang binnen, waar de deur op een kiertje stond. In zijn hokje zat de portier een krant te lezen. Templar tikte tegen het ruitje en ging naar binnen.

— Bonjour, monsieur, begroette hij de portier. Mijn naam is Delabou tonnière, firmant van het bekende Marseillaanse detective-bureau Delabou tonnière en Co. Ik zou u gaarne enkele vragen willen stellen in verband met de raad selachtige verdwijning van één van de dan sersjes van het Casino de Paris.

De portier schoof zijn vette pet wat naar achteren en werkte een uitgedoofd sigarettenpeukje naar zijn andere mondhoek.

— Gaat u even zitten, monsieur Dela....

— Delabou tonnière, hielp Templar hem. Ik dank u zeer. Vertelt u mij eens, monsieur.... eh.... ik heb uw naam niet goed verstaan....

— Léon Carron, antwoordde de man.

— Eh bien, monsieur Carron, vertelt u mij eens iets van die Yvonne Delair.

— Tja, wat zal ik u vertellen, meneer. Ik kende haar als een van de twaalf die hier nu ongeveer drie weken optreden. Aardige, vriendelijke kinderen zijn het allemaal, hartelijk. Van de een krijg ik een zoen, van de ander een paar sigaretten, echt hartelijke kinderen. Nou, en Yvonne is een van die twaalf. Zij sprak

nooit veel, gaf geen zontjes, geen sigaretten, maar gaf me altijd een hand en vroeg hoe het met mijn zieke vrouw ging. Maar meer zou ik u ook nooit weten te vertellen. Behalve dan, dat ze nu niet direct zo was als die anderen. U moet weten, dat de meesten van die danseresjes een of ander rijk vriendje hebben, omdat ze mooie benen en een goed figuurtje bezitten, maar Yvonne ging altijd alleen naar huis. Nooit werd ze door een heer afgehaald. En daarom is het zo vreemd, dat ze juist gisteren wel....

— Wat zegt u? riep Templar uit. Werd ze gisteren door een heer afgehaald?

— Nou, afgehaald is het woord niet, monsieur. U moet weten, dat ze gisteravond als eerste naar buiten kwam. In haar eentje. Anders gaf ze me altijd een hand, maar gisteravond liep ze snel mijn hokje voorbij en riep alleen maar „Bonsoir, monsieur Léon”. Nou, en toen was ze weg. Ik vond dat vreemd, want och, ze kwam altijd even binnen, eventjes maar. Ik liep mijn hokje uit en ging de straat op. Ik dacht, ik moet toch eens even kijken of er nu misschien toch een vrijer op je staat te wachten. Maar neen hoor. Ze liep stevig door naar het métro-station Trinité. Totdat ze vlak bij de hoek was. Toen stopte er een glimmende slee naast haar en stapte er een sjieke heer uit, die een tijdje met haar bleef praten. Zijn gezicht heb ik natuurlijk niet gezien, maar wel zag ik, dat hij een witte shawl om had en een hoge zijden hoed droeg.

— Tussen twee haakjes, monsieur Carron, interrumpeerde Templar de portier, hebt u dit reeds aan de politie verteld?

— Neen, ik heb nog geen politie gezien. Maar die komt nog wel. Nou, om verder te gaan, monsieur Delaboutonnière, ze bleven ongeveer een minuut of tien staan praten. Toen stapten ze alle twee in en reden ze weg. Dat is alles wat ik weet.

— Heb je niet gezien wat voor een wagen het was, monsieur Carron? vroeg Templar.

— Nou, ik ben niet zo'n auto-kenner, monsieur. Maar het was geen Franse in ieder geval. Het was zo'n grote, glimmende Amerikaanse slee, een Ford of een.... eh.... Chevrolet..... of een...., enfin, u weet zelf wel hoe die merken heten.

— Maar een nummer heb je natuurlijk niet kunnen zien?

— Neen, ze stonden op ongeveer honderd meter afstand. En dan, wie dacht er nou aan,

dat die arme Yvonne ontvoerd zou worden. Als ik dat geweten had was ik wel tussenbeiden gekomen, monsieur Delaboutonnière.

— En het was de enige keer, dat Yvonne Delair door een heer werd afgehaald? Maar hoe weet je dat zo precies?

— Och, kijk, monsieur, vaak hebben die kinderen iedere week een andere schat, die goed schokt. En als ze nou 's avonds weggaan, ga ik weer hebben. Dat doe ik al meer dan twintig jaar. Ik ken die heren allemaal.... van gezicht natuurlijk. Maar ze hebben allemaal een auto, hoor. Maar Yvonne ging altijd met de métro naar huis. Ze had een sukkelende moeder, gal geloof ik, dat die ouwe had. Ze heeft het me altijd aan de deur staan om te zien wie ze nou wel eens verteld.

Templar bedankte de portier en stopte hem vijf honderd francs in de hand voor een wijntje. Daarna verliet hij het hokje en wandelde terug naar de hoofdingang, waar de cassière juist bezig was de cassa te sluiten. Voor de ruit hing een groot bord. „Complet” (uitverkocht) stond er op. Hij stapte op haar toe en ze opende de deur om hem binnen te laten.

— Neemt u mij niet kwalijk, mademoiselle, maar ik ben een lid van het bekende Mar-seillaanse detective-bureau Delaboutonnière & Co. Mijn naam is Delaboutonnière, Eduard Delaboutonnière. Zou ik u enkele vragen mogen stellen in verband met de mysterieuze verdwijning van Yvonne Delair.

— Bent u particulier detective, monsieur? vroeg het meisje enthousiast.

— Precies, lieve kind. Hoe heet je?

— Anette Fertil, monsieur, antwoordde ze. Wat wilt u weten.

Hij ging zitten op een klein krukje en legde zijn actentas op het tafeltje, waarop een bak met enveloppen stond.

— Is er wel eens een heer aan de cassa geweest, die vroeg naar Yvonne Delair of zoiets?

— Toevallig ongeveer een week geleden, of neen, hoogstens een dag of vier geleden was dat. Hij vroeg of ik hem de naam van een van de danseresjes kon geven. Ik vroeg wie hij bedoelde en zei me, dat ze de tweede van links was wanneer Lucienne Prévost optrad. Nou, ik wist, dat zij Yvonne Delair heette.

— Heeft die meneer zijn naam niet genoemd?

— Neen, ik had hem wel kunnen weten, want hij had telefonisch een plaats besteld en dan schrijf ik altijd meteen die bestelling in

een boek en later doe ik dan de kaart in een enveloppe. Kijkt u maar, hier staat weer een hele bak vol.

— Maar dat boek heb je waarschijnlijk nog, niet waar?

— Zeker, monsieur, antwoordde ze. Hier heb ik het. Het ligt altijd voor me.

— Mag ik er even in neuzen?

Ze schoof het naar hem toe en Templar begon ijverig te bladeren.

— Vier dagen geleden, zeg je, dat was dus Maandag de dertigste Januari... eens zien...

Hij gleed met zijn vinger langs de namen, die automatisch in zijn geheugen werden gegrift. Vervolgens keek hij op de 31ste en de 1ste en 2de Februari. Op al deze dagen kwam hij verschillende malen dezelfde namen tegen, die hem — als bekende figuur in de Parijse society — min of meer bekend in de oren klonken. Hij schreef ze dan ook nauwkeurig over en schoof het boek weer naar het meisje toe.

— Hebt u er iets aan gehad? vroeg ze nieuwsgierig.

— Ik heb zo'n idee van wel, kindje. Maar doe me een plezier en vertel niets tegen de politie, als die je iets vraagt. Ik wil de politie voor zijn, begrijp je. Vertel hen wat je wil, maar niet, dat ik hier geweest ben en maak ze ook niet wijzer wat dat boek betreft. Ik zal je wel op de hoogte houden van mijn vorderingen... Hier, koop daar maar een paar dozen lekkere bonbons voor.

Hij gaf haar vijf honderd francs en verliet het hokje. Tevreden huppelde hij de hall van het Casino de Paris uit en nam in de Rue St. Lazare een taxi waarmede hij zich naar Neuilly liet rijden. De laatste paar honderd meter tot zijn landhuis legde hij te voet af en ging door de achterdeur naar binnen. Hij begaf zich snel naar boven en ontdeed zich in de badkamer van schmink en vermomming. Een half uur later kwam hij fris gewassen en goed gekleed de brede trap af en ging hij de salon binnen, waar hem een min of meer aangename verrassing wachtte.

Want in een diepe fauteuil weggezonden zat niemand anders dan... inspecteur Marlowe van Scotland Yard.

Hij hoefde niet lang te raden om te weten wat de komst van inspecteur Marlowe behelsde, doch niettemin liet hij niets blijken en hield zich geheel van de domme. Maryse zat met hem te praten en op het tafeltje stonden twee glazen vermouthe.

— Neen maar, mijn beste inspecteur Marlowe, riep hij uit. Hoe maak je het? Zo eens, een dagje aan het winkelen in Parijs?

— Goedemiddag, Sir Neville, begroette de inspecteur zijn gastheer. Ik... eh... kwam eigenlijk maar eens aanwippen.

— Dat is verduiveld aardig van je, Marlowe, blijf je hier soms een paar dagen logeren?

— Neen, ik dank u voor het aanbod, maar ik heb reeds een hotel, sir.

— Of ben je soms voor dienst hier?

— Dat is te zeggen, Sir Neville, Hoofdcommissaris Apron van de Parijse politie belde Scotland Yard op met het verzoek, of wij iets wisten omtrent de verblijfplaats van John Templar, aangezien een Parijs dagblad had gesuggereerd, dat hij de hand zou hebben in die mysterieuze verdwijningen.

— Verdwijningen? Wat bedoel je?

Marlowe was even van zijn stuk gebracht, doch herstelde zich onmiddellijk.

— De laatste tijd zijn er in Parijs acht meisjer verdwenen...

— Oh, bedoel je die meisjes? En zou John Templar die meisjes verdonkeremaand hebben? Die John Templar toch, dat had ik nu toch werkelijk nooit achter hem gezocht. Jij, Marlowe?

— Persoonlijk geloof ik niet, dat John Templar er de hand in heeft, sir, maar opmerkelijk was wel, dat de volgende dag in diezelfde Parijse krant een verklaring stond afgedrukt van John Templar waarin hij iedere schuld van zich afschoof en de oorlog verklaarde aan die kidnapper.

Hij wachtte even en probeerde de reactie van zijn woorden op Templar's gezicht waar te nemen. Dit bleef als uit marmar gehouwen.

— En? vroeg hij slechts.

— En toen dacht ik, ging Marlowe voorzichtig verder, toen dacht ik zo, misschien zal John Templar wel in Parijs...

— O, juist, en nu kom je mij vragen of ik hem soms gezien heb? Neen, inspecteur, het spijt me voor u, maar ik heb hem nog niet gezien. Wilt u soms een boodschap voor hem achterlaten?

Marlowe was werkelijk door deze woordenstrijd uit zijn evenwicht gebracht. Hij probeerde zich uit de fauteuil op te richten en schoof onrustig heen en weer.

— U weet, Sir Neville, begon hij nog voorzichtiger, dat ik weet...

— Dat je een „gentleman-agreement” met John Templar hebt gesloten en dat je John Templar uitsluitend zult arresteren wanneer je hem op heterdaad op een of andere misdaad kunt betrappen. Niet waar?

— Juist, sir, maar u weet, dat ik weet, dat u... neemt u mij niet kwalijk, sir... eh... John Templar bent....

Het hoge woord was er uit en snel dronk Marlowe zijn glas vermouthe leeg. Templar schonk hem nog eens in en gaf Maryse onmerkbaar voor de inspecteur een knipoogje.

— Zo, dat klinkt nogal ingewikkeld, hè? zei hij. Ik zou willen, dat jij zoudt weten, dat ik... neen maar, inspecteur Marlowe, kunnen we nu niet over iets gezelligers praten dan misdaad?

— Ik hoop niet, dat u mij verkeerd zult begrijpen, Sir Neville, haastte Marlowe zich te verontschuldigen. Ik bezoek u niet uit hoofde van mijn ambt, doch zuiver en alleen omdat de Hoofdinspecteur mij opdracht heeft gegeven naar Parijs te gaan en Hoofdcommissaris Apron te assisteren bij zijn zoeken naar John Templar.

— Gelooft Hoofdinspecteur Slowgate werkelijk, dat John Templar verantwoordelijk is voor die verdwijningen? vroeg Templar.

— Ja, sir, daarom moest ik naar Parijs.

— Welnu, Marlowe, ik kan niet anders zeggen, dan: doe je best en zoek ijverig mee naar John Templar.

— U miskent mijn bedoelingen, Sir Neville, antwoordde Inspecteur Marlowe. Ik weet — en niemand en niets is in staat mij van dit standpunt af te brengen — dat U hier in Parijs zit om jacht te maken op de kidnapper; ja, ik durf zelfs nog iets verder te gaan door te beweren, dat deze jacht reeds in volle gang is. Heb ik ongelijk?

— Ben ik verplicht, mijn waarde Marlowe, mijn plannen voor u op tafel te leggen en u op de hoogte te stellen van mijn doen en laten? vroeg de avonturier koeltjes.

— Neemt u mij niet kwalijk, Sir Neville. Indien ik mij onjuist heb uitgedrukt, verzoek ik U mij te willen verontschuldigen. Maar Hoofdcommissaris Apron verlangt van mij, dat ik hem assisteer in het zoeken naar John Templar, omdat hij — evenals Hoofdinspecteur Slowgate — van mening is, dat John Templar de kidnapper is. Wat kan ik dus anders doen....

— Dan mij arresteren en voor Hoofdcommissaris Apron geleiden, vulde Templar logisch aan.

— Neen, Sir Neville, dat zal ik niet doen,

omdat ik de volle overtuiging heb, dat u niet de ladykiller bent, die wij zoeken. Maar of ik dat nu aan de Hoofdcommissaris vertel of niet, hij blijft het geloven door dat stomme bericht in de „Paris-Midi” van enkele dagen geleden.

— Maar John Templar heeft zich verweerd, zei Templar. In diezelfde krant heeft hij een verklaring laten afdrukken.

— Waaraan Hoofdcommissaris Apron niet de minste waarde hecht. Integendeel, hierdoor is hij juist gesterkt in de suggestie van de „Paris-Midi” en zijn eigen mening. Hij zoekt naar John Templar... alias Eduard Delabou-tonnière....

— Dan geef ik je een goede en welgemeende raad, Marlowe, doe alsof je zijn mening desnoods deelt en zoek ijverig mee, maar blijf met de speurhonden van Apron van mijn erf.

— U moet het niet als een onvriendelijkheid opvatten, Sir Neville. Mijn komst hierheen had ook een geheel ander doel.

— En wat was dat doel dan wel?

— Ik ben naar u toegekomen om u te vragen met mij samen te willen werken. Zoals we dit reeds zo vele malen gedaan hebben in Londen. U weet evenals ik, Sir Neville, dat onze beider harten in opstand komen, wanneer wij het relaas horen over deze onmenselijke ontvoeringen. Acht jonge meisjes uit het Parijse theaterleven verdwijnen op mysterieuze wijze, waarschijnlijk om uiteindelijk, na het doordraan van wie weet welke martelingen, vermoord te worden. Landru is dood, Sir Neville, maar zijn geest leeft nog voort in menige psychopaat.

— Allright, allright, Marlowe, zei Templar lachend, ik begrijp al lang waar je heen wilt. Goed, ik beken, dat ik op dit ogenblik in Parijs zit om jacht te maken op de onbekende kidnapper, ik beken zelfs, dat ik reeds op onderzoek uit geweest ben, en ik ben bereid samen te werken met je, op die voorwaarde, dat je mij mijn gang laat gaan.

— Uitstekend, Sir Neville, antwoordde Marlowe glunderend.

— Maar je dient me te vertellen wat de politie inmiddels ontdekt heeft. Deze ontdekkingen bij de mijne gevoegd, kunnen tot de arrestatie van de onverlaat leiden. Ga je daarmee accoord?

— Aangenomen, Sir Neville.

— Begin me dan maar eens te vertellen wat de Parijse politie onder leiding van Hoofd-

commissaris Apron inmiddels reeds ontdekt heeft.

Het bleef even stil in de grote, warme salon, waar een heerlijk haardvuur knapperde. Marlowe wierp een blik door de vele vensters naar het kale bos, dat het landhuis omgaf en zat even in gedachten.

— Wel, wat is er reeds ontdekt? drong Templar aan.

— Niets, luidde het eenvoudige, doch eerlijke antwoord. Niets, dat ook maar enigszins de moeite waard is genoemd te worden of dat het publiek nog niet uit de kranten vernomen heeft.

— Dat is bitter weinig, oordeelde Templar, terwijl hij een sigaret opstak. Werkelijk bitter weinig. En niettemin is de politie al bijna vier weken met deze zaak bezig? Je weet wel, dat ik nooit een hoge dunk heb gehad van de werkwijze van Scotland Yard, Marlowe, maar ik geloof, dat jullie de Franse politie toch nog de loef afsteken.

— Mogelijk, Sir Neville.

— Waar logeer je eigenlijk?

— Hotel de Lima, 46 Boulevard St. Germain, vlak bij het hoofdbureau van politie.

Templar noteerde het adres in zijn agenda en schonk de glazen nog eens vol.

— Vertel me eens, Maryse, zei hij dan, zich tot zijn vriendin wendend, heb je nog wat gewinkeld vanmiddag?

— James heeft me naar de stad gereden, antwoordde ze. Ik heb wat inkopen gedaan bij Schiaparelli en Lanvin, maar ik verwachtte je spoedig terug dus ben ik maar niet te lang weggebleven.

Het scheen Templar op dat moment niet veel te interesseren, wat Maryse wel of niet gedaan had, want geruime tijd zat hij in gedachten verzonken, met het kristallen glas in zijn hand, naar de rossige inhoud te staren. Zijn gedachten verkeerden in de omgeving van het Casino de Paris, dat hij als uitgangspunt had genomen voor zijn onderzoek. En wel vooral de artistenuitgang. In gedachten liep hij honderd meter de Rue de Clichy uit in de richting van het Place de la Trinité tot enkele meters voor de reclamezuil waarop het aanplakbiljet van het Casino de Paris prijkte. Daar, even voor de hoek, had ze gestaan, Yvonne, die gedenkwaardige avond van haar spoorloze verdwijning in gezelschap van een onbekende heer, gekleed in avondkleding met

zwarte jas, wit-zijden shawl en hoge hoed, die met een glimmende, Amerikaanse wagen was komen aanrijden. Wat was er tussen hen beiden besproken? Waarheen waren zij gegaan, nadat zij waren ingestapt en wie was deze onbekende heer in avondkleding. Was het dezelfde persoon, die vier dagen geleden aan de cassa gevraagd had naar de naam van het tweede danseresje van links? Kwam zijn naam op vier achtereenvolgende dagen voor in het boek, waarin de cassière Annette Fertol haar telefonische bestellingen opschreef?

Vragen, die voorshands nog niet beantwoord konden worden, doch welke beantwoordingen binnen niet al te lange tijd moest geschieden, ten einde erger dingen in de Franse hoofdstad te voorkomen. Wachten totdat de kidnapper overmoedig zou worden door zijn achtereenvolgende successen om de politie om de tuin te leiden en een fout zou maken, betekende wellicht het leven van nog enkele onschuldige jonge meisjes uit het Parijse theaterleven, kinderen haast nog, die veelal in hun onderhoud voorzagen door hard te werken....

Deze gehele affaire herinnerde hem aan de massamoordenaar uit de oorlogsjaren, de Parijse Dr. Pétiot, die er aardigheid in schiep, mensen, veelal politieke vluchtelingen, naar zijn huis te lokken en daar te vermoorden en te verbranden. Onwillekeurig moest hij rillen bij de gedachte aan dergelijke gebeurtenissen, aan de toneeltjes, die zich in de kelder van de dokterswoning moesten hebben afgespeeld, wanneer de slachtoffers voelden, dat hun einde nabij was.

Nog steeds staarde hij in de vermouth en het leek alsof hij er het gezicht van Yvonne Delair in zag weerspiegelen, vertrokken van angst en afschuw, gillend van pijn, krampachtig spartelend om zich los te rukken uit de meedogenloze greep van haar moordenaar. Hij had het gezicht van het meisje lange tijd bestudeerd, toen hij er een foto van in de kranten had zien staan. Yvonne Delair was een beeldschoon meisje, ongetwijfeld in staat om een man te doen vergeten, dat hij heer was. Moest een dergelijk kind sterven door de reeds voldoende met bloed besmeurde hand van een wellusteling?

— Wat is jouw mening over dit geval, Marlowe? vroeg Templar plotseling.

— Hoe bedoelt u, Sir Neville?

— Wel, wat denk je omtrent het lot van die

acht meisjes? Ben je van mening dat ze dood zijn?

— Ontegengesteld. Ik denk steeds maar aan dat geval van die Parijse dokter uit de oorlogsjaren....

— Pétiot, bedoel je? Ja, daar zat ik zoëven ook aan te denken. Het begint er aardig op te lijken, Marlowe. Ik vrees inderdaad, dat er geen hoop meer is, dat we die meisjes ooit weer levend terug kunnen brengen in de maatschappij.

— Hebt u enig idee, wie die kidnaper kan zijn?

— Vaag, Marlowe, werkelijk heel vaag. In mijn agenda staan de namen van vier bekende Parijzenaars, die vier avonden achtereens het Casino de Paris bezochten. Een van deze vier — ik weet niet wie — heeft aan de cassière de naam gevraagd van het tweede danseresje van links tijdens het optreden van Lucienne Prévost. Zij vertelde het hem en hij ging toen naar binnen.

— En.... hoe luiden die namen, Sir Neville? vroeg Marlowe weifelend.

Templar antwoordde niet onmiddellijk. Was het verstandig Marlowe meer te vertellen?

— Drie er van zullen je niets zeggen, Marlowe. Ik ken ze, omdat ik bekend ben in het Parijse nachtleven. Maar die vierde naam zal je zeer zeker iets zeggen. Een van de bezoekers, die vier avonden achtereens op de voorste rijen van het Casino de Paris zat was.... Hoofdcommissaris Apron, de chef van de Parijse politie. Nu is maar de vraag, was hij daar voor zijn amusement, omdat hij nu eenmaal graag blote meisjesbenen ziet? Of was hij er uit hoofde van zijn dienst, in de hoop, dat er onder zijn ogen een danseresje geschaakt zou worden? Of.... was hij er met minder goede bedoelingen?

— Maar, Sir Neville, ik kan toch niet geloven, dat Hoofdcommissaris Apron ook maar iets te maken zou hebben....

— Ja, ja, ik weet wat je zeggen wilt, Marlowe. Maar uit je dienstervaring zal je meerdere gevallen bekend zijn, waarin een vooraanstaand politiefunctienaris als een misdadiger werd ontmaskerd. Of niet?

— Zeker, Sir Neville, maar Hoofdcommissaris Apron is toch iemand....

— Ja, het is inderdaad iemand, maar dat zegt mij nog lang niet voldoende. Die kidnaper is ook iemand. Doe mij een genoegen,

Marlowe. Ik heb een plannetje uitgedacht, dat misschien succes kan afwerpen. Houd jij Apron in de gaten, dag en nacht, verlies hem praktisch gesproken geen moment uit het oog. Jij kunt dat doen, het valt niet op, wanneer jij vaak in zijn omgeving bent, hij heeft je zelfs belast met een deel van het onderzoek.

— Ik vind het uitstekend, Sir Neville, al moet ik zeggen, dat die opdracht me op zijn zachtst gezegd ietwat....

— Weg met je scrupules, Marlowe. Het gaat hier er om een man te vinden, die waarschijnlijk acht moorden op zijn geweten heeft. Nog meer bezwaren?

— Neen. En u neemt die andere drie voor uw rekening?

— Precies, en ik weet bij wie ik beginnen moet.

Enkele ogenblikken later stond inspecteur Marlowe, de trouwe speurhond van Scotland Yard, op, om afscheid te nemen van John Templar en Maryse Choisy. James bracht hem naar de voordeur en Templar en Maryse keken hem door de vensters van de salon na, toen hij over de brede oprijlaan naar de straatweg liep en even later achter de bomen verdween.

Nog een keer schonk Templar de glazen vol en Maryse toonde zich hierover tamelijk verbaasd.

— Maar John, dat is je vierde glas vermouthe al, zei ze. Ik ben niet van je gewend, dat jij zoveel van dat „zoete spul” drinkt, zoals jij het altijd placht te noemen.

— Vandaag heb ik er trek in, Maryse-lief, antwoordde hij. Het geeft me zo'n heerlijk tevreden gevoel, een gevoel alsof er op de hele wereld geen misdaad bestaat. Misschien zit die lady-killer op dit ogenblik wel eveneens achter een glaasje vermouthe, net als wij.

— In ieder geval kun jij je hele leven nog vermouthe drinken, John. Zijn dagen zijn waarschijnlijk geteld.

— Hoezo? Ben je er zo zeker van, dat hij weldra gegrepen wordt?

— Ja, absoluut zeker, antwoordde ze. Als John Templar zich met een geval gaat bemoeien en hij daarenboven nog tijdens een gesprek herhaaldelijk in gedachten verzinkt, dan betekent dit, dat het einde van het mysterie in zicht is en dat de misdadiger reeds een cel kan bespreken.

Hij zette zijn glas neer en liep op haar toe. Teder vatte hij haar bij de schouders en kuste

haar op de rode lippen, die dezelfde kleur hadden als het lak van haar nagels.

— Je bent een engel, kindje, fluisterde hij. Altijd spanning en actie is ook niet goed voor een mens, zelfs niet voor John Templar. Er moet in het leven van iedereen tijd en gelegenheid zijn voor ogenblikken van romantiek en sentimentaliteit. Zo'n ogenblik beleef ik op dit moment.

Maryse's gezicht straalde en in haar ogen lag een gelukkige glans, waarvan hij de betekenis maar al te goed kende.

— Kom, zei ze even later, ik zal eens zien hoever James gevorderd is met het diner. Anders ga ik hem een beetje helpen. Ik weet veel te goed waar die romantische aspiraties van jou toe leiden....

En met een steels knipoogje slipte ze de salon uit, de deur achter zich dicht trekkend.

Toen was ook Templar's gevoel voor romantiek weer verdwenen. Hij nam weer plaats in zijn fauteuil, het gevulde glas in zijn hand, en verzonk in een diep gepeins, waaruit hij eerst een uur later werd opgeschrikt door het rinkelen van de telefoon op het tafeltje naast hem.

Het bleek inspecteur Marlowe te zijn, die hem vanuit zijn hotel opbelde.

— Sir Neville, Apron is er achter gekomen, dat monsieur Delaboutonnière de portier en de cassière van het Casino de Paris heeft ondervraagd. Zij zoeken derhalve Delaboutonnière en het lijkt me verstandiger, dat u die vermomming niet meer gebruikt.

— Die vermomming bestaat al niet meer, Marlowe. Maar in ieder geval word je bedankt.

Toen hing hij op en kwam Maryse binnen om te zeggen, dat het diner in de eetkamer geserveerd stond.

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk

Zendt een postwissel met een opgaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF, - DEN HAAG

Spuistraat 9 · Telefoon 114096 · Giro 532216

Voor België :

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN

Kortemarkstraat 18 - Tel. 95895 - P. C. 403672

HOOFDSTUK IV.

Waarin James de bevelen van zijn meester stipt opvolgt en John Templar voor de verandering eens voor smid speelt.

De grote, zwartgelakte Cadillac van John Templar stond geparkeerd op de Boulevard Poissonnière, een tiental meters voor het gebouw van de „Paris-Midi”. De avonturier zat achter het stuur en rookte rustig een sigaret, terwijl zijn blikken gericht waren op een donkerblauwe, glimmende Hudson, die voor de ingang stond. Het was zes uur en het personeel van de krant kwam in drommen naar buiten, arbeiders, typistes, employés, journalisten, redacteuren.... en eindelijk monsieur Gaston Casteret. Hij liep snel op de Hudson toe, opende het portier met een sleuteltje en nam achter het stuur plaats. Even manoeuvreerde hij voor- en achteruit om los te komen uit de fille auto's, die langs het trottoir geparkeerd stonden en dan schoot hij in pijlsnelle vaart in de richting van de Boulevard Montmartre.

Templar had zijn wagen op gang gebracht zodra hij de directeur-hoofdredacteur naar buiten had zien komen en toen de Hudson weggereden was, had hij zijn Cadillac er als een klit aangeplakt. Op korte afstand volgde hij de Hudson, die snel de grote boulevards overreed. Bij de Madeleine moest er even gestopt worden voor de verkeersagenten, doch dan ging het linksaf de Rue Royale in, Place de la Concorde, Avenue des Champs Elysées, Place de l'Etoile, Avenue de la Grande Armée tot aan de Porte Maillot. Daar hield het eigenlijke Parijs op en begonnen de „banlieux”, de voorsteden.

De Hudson reed de Avenue de Neuilly in en sloeg dan links af een zijlaan in, waar hij even later het koperen hek van een tuin in reed. Templar liet zijn Cadillac stoppen voorbij het hek en stapte uit. Hij ging te voet de tuin binnen en zag juist hoe het rode achterlicht van de Hudson om een bocht in de oprijlaan verdween.

Enkele minuten later stond hij voor het landhuis van Gaston Casteret, directeur-hoofdredacteur van de „Paris-Midi”. Op de benedenverdieping brandte licht.

Templar liep op het bordes toe, ging de treden op en belde aan. Hij wachtte ruim een

halve minuut en toen werd de deur geopend door een keurig geklede huisknecht.

Templar overhandigde een visite-kaartje en zei:

— Ik wens monsieur Casteret te spreken.

De huisknecht wierp een blik op het kaartje en las:

Commissaris Teuilly-Guyron
Sûreté Nationale

— Komt u binnen, commissaris, sprak de huisknecht.

Templar betrad de ruime hall, terwijl de huisknecht de deur achter hem sloot. Vervolgens begaf de man zich naar een der vertrekken aan de voorzijde van het landhuis en keerde even later terug met de boodschap, dat monsieur Casteret de commissaris kon ontvangen.

Gaston Casteret stond op uit zijn fauteuil, waarin hij met een stapel kranten op zijn schoot had gezeten en stak zijn hand uit ter begroeting.

— Bonsoir, monsieur le commissaire, waaraan dank ik de eer van uw bezoek?

— Bonsoir, monsieur Casteret, begroette Templar de krantenmagnaat.

— Wilt u gaan zitten? vroeg Casteret.

Templar ontdeed zich van jas en hoed en wachtte totdat Casteret gebeld had om de kledingstukken door de huisknecht in ontvangst te laten nemen.

Toen de bediende verdwenen was, ging Templar zitten, accepteerde een sigaret en zei:

— Monsieur Casteret, ik ben zijdelings belast met het onderzoek in de zaak van de verdwenen meisjes. Zoals U weet, zijn er thans acht meisjes ontvoerd en het wordt dus eindelijk tijd, dat er iets gedaan wordt.

— Dat ben ik volkomen met U eens, monsieur le commissaire, antwoordde Casteret, doch ik vraag me af hoe ik u ergens mee van dienst kan zijn.

— Dat kunt U door mij bepaalde inlichtingen te verstrekken.

— Wat wenst u te weten?

— Gedurende vier avonden achtereenvolgend zocht U het Casino de Paris.

— Is dat een misdaad?

— Integendeel, het bevordert de spijsvertering. Maar op de eerste dag vroeg U aan de cassière de naam van het tweede danseresje van links tijdens het optreden van Lucienne Prévost.

— Is dat een....

— Neen, eveneens bevorderlijk voor de spijsvertering. U wist dus dat het tweede danseresje van links Yvonne Delair heette en gedurende vier avonden achtereenvolgend zat U op één van de stalles-rijen om haar te bewonderen. Op de vierde avond wachtte U haar op bij de artistenuitgang, sprak haar aan, bleef ongeveer tien minuten met haar op het trottoir staan, waarna zij in Uw wagen stapte en wegreed.

Templar zweeg om te wachten op Casteret's reactie. Doch Casteret zweeg eveneens en keek Templar geïnteresseerd aan. Daardoor voelde Templar zich minder zeker van zijn zaak, alhoewel hij persoonlijk de overtuiging had gehad, dat Gaston Casteret de man was, die gezocht werd voor de ontvoeringen.

— Is dit juist? vroeg hij.

— Neen, dat is niet juist, antwoordde Casteret. Ik was inderdaad gedurende vier avonden in het Casino de Paris, doch ik vroeg nooit naar de naam van het tweede danseresje van links, noch sprak ik op straat een zekere Yvonne Delair, die inmiddels verdwenen is, aan. Ik bezocht gedurende vier avonden het theater omdat ik mij.... min of meer.... interesseerde voor Lucienne Prévost. Voilà mon alibi, wanneer u het zo wenst.

— Het zou slechts een alibi zijn, monsieur Casteret, wanneer u uw beweringen met bewijzen kunt staven.

— Betekent dit, dat ik onder verdenking sta?

— Min of meer, ja. Althans door mij. Ik werk geheel buiten het schema van de Parijse politie en ik houd er mijn eigen methodes op na.

— Vreemde methodes, in ieder geval, monsieur le commissaire.

— Misschien, maar dikwijls heel doeltreffend. Monsieur Casteret, mij is meer bekend, dan U denkt. Door een bepaalde wetenschap te combineren met een vermoeden komt men in vele gevallen tot de oplossing van een moeilijk probleem. U vroeg naar Yvonne's naam, de cassière heeft me dit bevestigd toen ik haar een foto van u toonde, u bezocht vier avonden achtereenvolgend het Casino de Paris, hetgeen blijkt uit het boek waarin de telefonische plaatsbesprekingen worden genoteerd en u sprak Yvonne Delair aan in de Rue de Clichy, enkele meters voor de hoek van het Place de la Trinité. En bovendien reed U met haar weg,

naar dit huis.... Yvonne Delair bevond zich in deze kamer, monsieur.

Hij stond op en begon het vertrek rond te lopen, de handen in de zakken van zijn colbert. Hij bekeek de voorwerpen, die er stonden, de enorme vleugel, die een hele hoek in beslag nam.

Hij nam op het bankje plaats en legde zijn vingers op de toetsen.

— Speelde u die avond niet, terwijl Yvonne danste?

Templar speelde zijn troeven gewoon op groot lef uit. Hij had er geen flauw idee van, of het waar was wat hij zei, doch iedere keer wanneer hij een nieuwe pijl had afgeschoten zag hij aan Casteret's gezicht of hij de waarheid had gesproken.

— Natuurlijk speelde u piano.... en Yvonne Delair danste....

Hij sloeg enkele accoorden aan, bladerde dan wat in de stapel muziek, die op de vleugel lag en keek dan de krantenmagnaat lang en doordringend aan.

— Wilt u een overtuigend bewijs van het feit, dat Yvonne Delair in deze kamer was, monsieur Casteret?

— Niets liever dan dat, luidde het toonloze antwoord.

Templar hield een stuk wit papier in de hand, dat tussen de muziek in gelegen had. Hij las het vluchtig door en zei dan:

— Ik houd hier in mijn hand een contract van de Cinétone Filmstudio's, die zich zouden verbinden om Yvonne Delair gedurende drie jaren te engageren. De mede-ondertekening zou moeten geschieden door André Quinet.... alias Gaston Casteret.

Casteret vertrok geen spier van zijn gezicht. Hij keek de avonturier strak aan en wachtte totdat deze verder zou gaan.

— Wilt u nog meer bewijzen?

— Bijvoorbeeld, dat André Quinet en ik een en dezelfde persoon zijn, antwoordde Casteret.

— Dit zou bewezen kunnen worden door het feit, dat de naam van de directeur van de Cinétone studio's niet André Quinet luidt maar Georges Beaucamp, een zeer goede vriend van mij.... een persoonlijke vriend zelfs.

— Mag ik dat contract eens zien? vroeg Casteret. Ik heb het nog nooit in handen gehad en ik vraag me af wat het daar doet.

— Neen, ik zou dat niet doen, temeer niet omdat U zo dicht bij de open haard zit, mon-

sieur Casteret. Een stuk papier is snel verbrand en vernietigd.

— Mag ik u dan iets laten zien? vroeg Casteret weer.

— Altijd.

Casteret stak zijn hand in de zijzak van zijn colbert en haalde er een klein automatisch pistool uit.

— Dit.... monsieur le commissaire, wilde ik u laten zien. Wilt u mij dat contract geven of moet ik u ook laten zien hoe dit apparaatje werkt?

— Bijvoorbeeld, antwoordde Templar onverstoord. Haalt u bijvoorbeeld de trekker eens over. Want thans weet ik toch werkelijk te veel. U kon geen beter bewijs van uw schuld leveren dan door mij onder bedreiging van een pistool te dwingen dit contract uit handen te geven.

— Geef me dat contract, stouf Casteret op. Snel, of ik schiet.

— Schiet u gerust, maar zorg er voor een goed alibi te hebben voor dit uur, want op de Sûreté weet men precies waar ik mij op dit ogenblik ophoudt, en zorg er voor dat mijn wagen, die buiten het hek van de tuin geparkeerd staat, verdwijnt wanneer ik dood zal zijn. Dat zou een lelijk bewijs zijn, dat uw eventueel alibi omverwerpt.

Gaston Casteret gaf geen antwoord. Hij liep naar de deur en drukte op een klein knopje, dat op de deurpost zat. Enkele ogenblikken later trad de onberispelijk geklede bediende de salon binnen.

— U hebt gebeld, monsieur?

— Ja, Jean, commissaris Teully-Guyron weet te veel. Breng hem naar beneden, nadat je hem aan handen en voeten gebonden hebt. Gooi hem maar bij de oven.

De bediende wachtte even en scheen niet heel erg zeker van zijn zaak.

— Aha, ik begrijp het al, lachte Casteret. Hij is zo nog te bewegelijk, hè? Wacht maar...

Hij kwam op Templar toe en nog voordat deze zijn vuist had op kunnen heffen om Casteret een upper-cut toe te dienen, sloeg de bediende hem met een zwaar voorwerp achter op het hoofd. Hij voelde een stekende pijn in zijn achterhoofd en een dikke waas gleed voor zijn ogen. Toen zakte hij door zijn knieën en viel als een blok tegen de grond....

Casteret stak zijn pistool weg en zei:

— Werkelijk, Jean, je bent onbetaalbaar. Haal jij even wat touw, dan zal ik zijn zakken leeghalen.

Dit laatste was in minder dan geen tijd geschied, doch lange tijd zat Casteret met het paspoort van de bewusteloze in zijn handen. Hij las en herlas de naam: Sir Neville Carlisle, 13 St. James Square, Londen.

Toen kwam Jean terug met een grote kluwen touw.

— Jean, we hebben ons lelijk beet laten nemen. Deze vent is helemaal niet commissaris Teuilly-Guyron. Ik dacht ook al wat doet zo'n smeris met zo'n mooie naam. Weet je wie het is?

— Non, monsieur.

— Raad eens . . .

— Ik weet het niet, monsieur.

— Sir . . . Neville . . . Carlisle . . .

— Sir . . . Neville . . . Carlisle? . . . herhaalde de bediende langzaam. Toch niet die . . .

— Precies, Jean, Sir Neville Carlisle, die dat grote landgoed niet ver hier vandaan bezit. De politie weet dus niets en we kunnen gerust zijn. Ik herinner me, dat Sir Neville Carlisle er een hobby van gemaakt heeft ten strijde te trekken tegen internationale misdadigers. Hij ontmaskerde indertijd de Octopus en strijdt nu al een jaar lang tegen die Chinees, Dr. Cheng. . . . En nu wilde hij tegen mij beginnen. Ha, ha, maar ver is hij niet gekomen. Kom, Jean, breng jij hem naar de kelder, ik ga een kijkje nemen in zijn landhuis. Men zegt, dat hij een schat van een vriendin moet hebben . . . een Parisienne nog wel.

Jean bracht enige tijd door met het touw om Templar's enkels en polsen te binden en sleepte dan het zware lichaam via de hall naar de keldertrap. Gaston Casteret was voldaan. Hij raapte het contract van de grond op en wierp het met een brede grijns op zijn gezicht in het vuur. Toen schonk hij zich een behoorlijk glas whiskey in en stak een sigaret aan.

Toen Jean terugkeerde zei hij:

— Jean, voor het hek staat de wagen van Sir Neville Carlisle. Rijd deze naar de achterkant van het huis. Ik rijd met de Hudson naar het landhuis van onze gast.

Hij ging naar de hall en trok zijn jas aan en zette zijn hoed op. Daarop verliet hij met zijn bediende het huis.

De Hudson reed door de donkere oprijlaan,

terwijl de zware stralenbundels van de koplampen grillige schaduwen tegen de struiken aftekenden. Langzaam draaide de wagen het hek door, de Avenue de Neuilly in. Enkele meters voorbij het hek stond de zwarte Cadillac en Casteret glimlachte toen hij de limousine voorbij reed.

Die brengt alleen al minstens een miljoen francs op, dacht hij.

James deed open toen Casteret aanbelde. Het Frans van de reus was niet al te best, doch Casteret kon zich — zij het met een kennelijk Frans accent — niet onverdienstelijk in het Engels uitdrukken.

— Ik heb een boodschap voor de vriendin van Sir Neville Carlisle, zei hij.

James keek de bezoeker met een donkere blik aan en gaf niet dadelijk antwoord. Daarom zei Casteret:

— Mijn naam is . . . Teuilly-Guyron . . . commissaris Teuilly-Guyron van de Sûreté Nationale . . . Hier hebt u mijn kaartje . . .

James nam het kaartje aan en wierp er een blik op. Hij deed de deur verder open en liet de bezoeker binnen.

— Een ogenblik alstublieft, zei James. En hij ging de salon binnen.

Enkele ogenblikken later kwam hij weer naar buiten en zei:

— Miss Choisy verwacht u.

Gaston Casteret trad met zijn charmantste glimlach om de mond de salon binnen en begroette de jeugdige, beeldschone Parisienne met een handdruk en een beleefde buiging. Nadat zij hem had uitgenodigd plaats te nemen zei hij:

— Mademoiselle Choisy, Sir Neville heeft mij opgedragen u te verzoeken mij te willen vergezellen naar een huis niet ver hier vandaan. Hij bevindt zich niet in dit huis, verstaat u mij goed, doch hij staat er voor op wacht, zodat hij zelf niet kon komen.

— Ja . . . eh . . . heeft Sir Neville niet gezegd waarom ik moest komen? vroeg Maryse, die enigszins achterdochtig was geworden in de loop der jaren, dat zij met de avonturier bevriend was.

— Neen, niet direct, mademoiselle, doch ik vermoed, dat hij vreest, dat u hier zou worden lastig gevallen en er daarom de voorkeur aan geeft U bij zich te hebben.

— Goed, zei ze, ik ga met u mee. Is het ver hier vandaan?

— Neen, bij de Avenue de Neuilly.

— Ik zal mijn mantel aantrekken en dan ben ik gereed. Gaat u mee?

In de hall trok zij haar mantel aan en bond een doek om haar hoofd. Tegen James zei ze:

— Sir Neville heeft me laten roepen, James. Deze heer brengt me er naar toe.

— Ik zal u er naar toe brengen, miss Choisy, zei James op een toon, die wellicht vreemd mocht lijken voor een bediende, die tegen zijn meesteres spreekt. Doch deze toon duldde geen tegenspraak.

— Ja? Maar waarom....

Toen scheen ze James' goede bedoeling te begrijpen en antwoordde daarom ook:

— Altijd gehoorzaam aan de bevelen van Sir Neville, hè, James.

— Dat is mijn plicht, miss, antwoordde hij eenvoudig.

Thans mengde Casteret zich in dit gesprek, dat in het Engels gevoerd was, doch dat hij volledig had kunnen verstaan.

— Maar, mademoiselle Choisy, het is toch volkomen overbodig, dat u met een eigen wagen naar dat adres wordt gebracht. Mijn wagen staat buiten en we zijn er binnen drie minuten.

— Ik handel volgens de bevelen van Sir Neville, commissaris, antwoordde James koel.

Toen draaide hij zich om, verwisselde zijn huisjasje tegen zijn chauffeursjasje en zette zijn pet op. Vervolgens hield hij de deur open om de beide anderen uit te laten.

Maryse stapte in de Lancia van de avonturier, die voor de deur stond, James ging naast haar achter het stuur zitten, terwijl Casteret, geenszins voldaan over de gang van zaken, in zijn eigen wagen stapte. Hij reed regelrecht naar zijn villa terug, gevolgd door de snelle Lancia.

Voor de ingang van de villa werd gestopt. Jean kwam de deur open doen en achter zijn beide gasten betrad Casteret de villa. Snel gaf hij Jean een knipoogje en duidde hiermede in de richting van James, die zijn meesteres behulpzaam was met het ontdoen van haar mantel.

— Ik dacht, dat u gezegd had, commissaris, dat Sir Neville voor een huis stond te wachten, merkte Maryse op, die nu blij was, dat James met haar was meegegaan.

— Dat is ook zo, mademoiselle, doch ik verwacht Sir Neville ieder ogenblik hier. Zullen

wij de salon betreden. Uw chauffeur kan zich zo lang onderhouden met mijn butler.

Doch dit was helemaal niet naar de zin van James, die dit duidelijk kenbaar maakte:

— Sir Neville heeft mij opgedragen miss Choisy geen ogenblik uit het oog te verliezen en dat zal ik ook niet doen, sir. Ik ben zeer stipt in het opvolgen van bevelen van Sir Neville.

Gaston Casteret gaf geen antwoord meer, doch wierp zijn eigen bediende een lange, veelzeggende blik toe. Daarna opende hij de deur van de salon, liet Maryse voorgaan en volgde haar op de voet, terwijl James de rij sloot.

Doch juist toen hij zijn maat 52 over de drempel wilde zetten, trof hem een zwaar voorwerp op het achterhoofd. Hij brulde iets onverstaanbaars en toen klonk er een zware slag. Het reusachtige lichaam van de reus lag languit op de vloer van de hall.

Maryse had zich snel omgedraaid, doch werd nu van achteren vast gegrepen door Casteret. Hij trok haar de salon binnen, trapte de deur dicht en drukte haar stevig tegen zich aan, terwijl hij zijn zinnelijke lippen op haar mond perste.

Maryse vocht als een jonge tijgerin, doch was evenmin bestand tegen de oerkrachten van haar tegenstander. Ze opende de mond en schreeuwde moord en brand. Het was een gil, die in het hele huis en misschien wel tot ver in de omtrek gehoord werd. Dit zette Casteret juist tot woede aan. Hij sloeg haar enkele malen in het gezicht en trok met een beweging van zijn hand haar tenger figuurtje naar zich toe. Hij trachtte zich geheel van haar meester te maken, doch Maryse, die begreep in welke handen zij was gevallen, vocht terug als 'n ware furie en niet geheel zonder succes. Overal waar ze de man, die met bloed doorlopen ogen steeds weer op haar toesprong, maar kon raken door trappen en slaan, ja zelfs door krabben en bijten, liet ze dit niet na. Het werd een gevecht gelijk twee hanen in een kippenhok, doch Casteret, door deze tegenstand tot aan krankzinnigheid gedreven, beschikte uiteindelijk over grotere kracht en het duurde dan ook niet lang of Maryse viel bewusteloos in een fauteuil neer, terwijl Casteret zijn opgelopen verwondingen, welke door de scherpe nagels van Maryse waren toegebracht, met z'n zakdoek bette.

Door Maryse's gegil, dat zelfs tot in de kelder van de villa was doorgedrongen, kwam Templar langzaam tot bewustzijn. Hij opende de ogen, die brandden in hun kassen en probeerde zich met zijn hand over het voorhoofd te strijken. Hij kwam echter al spoedig tot de ontdekking, dat hij zowel aan handen als aan voeten met touwen stevig gebonden was en toen merkte hij ook, welk een ondragelijke hitte er in het vertrek hing. Het was er donker, doch er viel een rode gloed op zijn gezicht. Het kwam uit een smalle kier, die zich links van hem bevond. Na enig peinzen ontdekte hij, dat het een oven was, die waarschijnlijk dienst deed voor de centrale verwarming van het huis.

Oven.... verdwenen meisjes.... gegil....

Plotseling stond hem alles weer helder en duidelijk voor de geest. Hij was bezig met het onderzoek in de zaak van de ontvoerde meisjes. Acht jonge meisjes uit het Parijse theaterleven waren uit de gemeenschap verdwenen. Ontvoerd door een onverlaat....

Een oven met lekkende vlammen....

Dat gegil.... wie was dat toch geweest....

Met een schok schoot hij overeind, doch onmiddellijk viel hij weer terug op de betonnen vloer, aangezien zijn ledematen gebonden waren.

Maryse.... die gil.... die uiting van angst.... zelfs in zijn zware verdoving had hij het gehoord.

Met droge lippen en lichamelijke pijnen rolde hij zich op zijn zijde en pijnigde zijn hersens met de vraag hoe hij uit deze gevangenschap zou kunnen vrij komen. Die stem was van Maryse geweest, dat wist hij, hij voelde het...

En hij lag hier als een gevangene aan handen en voeten gebonden. Het zweet gutste hem van het lichaam, zijn kleren voelden akelig klam en het ademen viel hem moeilijk. Hij voelde zich verlamd door die verzengende hitte, welke zijn krachten had geabsorbeerd. Die hitte.... die vervloekte hete oven....

Oven.... vuur.... vlammen....

Zijn plan was in minder dan een seconde gemaakt. Vlammen betekenden brand en touw kon ook branden....

Met inspanning van al zijn krachten rolde hij zich om en om totdat hij vlak voor de gloeiende oven lag. De brandende gloed sloeg hem tegen het gezicht en het scheelde niet veel of hij zou opnieuw het bewustzijn verliezen.

Doch die gil van Maryse was de prikkeling, welke hij nodig had om wakker te blijven. Hij moest en hij zou zich bevrijden om haar te verlossen van die onverlaat....

Langzaam en met veel lichamelijke pijnen wist hij zich overeind te helpen. Hij zat nu vlak voor de oven en deed vergeefse pogingen om zijn gebonden handen onder zijn lichaam door te wringen, teneinde ze voor de borst te brengen.

Na eindeloze pogingen gelukte het hem. Nu kon hij er ook in slagen overeind te komen. Langzaam richtte hij zich op en minstens een volle minuut bleef hij rechtop staan, zuchtend en steunend door de pijn in hoofd en rug.... Toen bracht de gedachte aan Maryse's positie hem tot de werkelijkheid terug. Zijn handen.... zijn enkels.... touwen.... gevangen.... Hij maakte een kwart draai naar links en drukte de touwen, die zijn polsen omsnoerden, tegen de gloeiende rand van de oven. Enkele seconden later drong een prikkelende stank zijn neusgaten binnen. Een stank van brandende hennep....

Maar de touwen werden langzaam doorgesneden door het roodhete ijzer en binnen enkele minuten waren zijn polsen — zij het door brandwonden beschadigd — vrij.

Mes had hij niet in zijn zak, wel merkte hij, dat men hem zijn pistool niet had ontnomen. Het zat nog steeds onaangeroerd in de achterzak van zijn pantalon.

Doch de oven was heet genoeg om ook het touw om zijn enkels door te branden. Dit viel weliswaar niet mee, doch enkele minuten later, nadat hij op zijn rug had gelegen met zijn enkels tegen de rand van de oven, waren ook zijn voeten weer vrij en kon hij ongehinderd lopen. Dit werd ook werkelijk tijd, want de knellende pijn in zijn enkels en de krampen in zijn voeten was haast niet meer om uit te houden geweest. Geruime tijd liep hij in zijn kerker heen en weer, masseerde zijn enkels en polsen en overtuigde zich bij de zwakke gloed van de oven er van, dat het magazijn van zijn pistool nog steeds geladen was.

Toen zocht hij zich tastend een weg naar de deur. Zoals hij verwacht had was deze gesloten. Doch waar een brandende oven was, was vuur en vuur was een ervijand van hout.

Tijdens zijn tastende gang in de kelderruimte had hij een pook ontdekt, die hij meenam naar de oven. Met de ijzeren pook trok hij de handle weg en opende de deur van de vuurhaard.

Een hete gloed sloeg hem in het gezicht en even deinsde hij achteruit. Toen lag hij op zijn knie en stak de pook in de vlammen.

Met de gloeiende pook in zijn handen — het hele vertrek enigszins verlichtend — liep hij naar de deur en hield het uiteinde tegen het hout rondom het slot.

Dit was geen gemakkelijk en zeer zeker geen prettig karwei. Herhaaldelijk was het vuur uitgedoofd en moest hij terugkeren naar de oven om de pook opnieuw gloeiend te maken. Het duurde ongeveer twintig minuten voordat het slot volkomen uit de deur was weggebrand en de deur naar binnen open-draaide. Toen stond hem ook praktisch niets meer in de weg. Hij wierp het slot in de oven, sloot de deur en bracht de handle in zijn oorspronkelijke stand.

Toen verliet hij de kelder en trok het pistool uit zijn achterzak, terwijl hij de pal op scherp zette.

Aan het einde van de gang bereikte hij een trap, die omhoog voerde. Snel doch geruisloos klom hij naar boven en toen hij voor een houten deur belandde, bleef hij even staan en luisterde aandachtig.

Hij hoorde gestommel, geschreeuw van een man. Toen opende hij de deur....

—o—

HOOFDSTUK V.

Waarin Hoofdcommissaris Apron de Officier van Justitie uit zijn bed moet bellen en Inspecteur Marlowe zich te goed doet aan uiensoep.

Het was inspecteur Marlowe inderdaad geruime tijd gelukt Hoofdcommissaris Apron van de Parijse politie in de gaten te houden, doch thans — het was negen uur in de avond — was hij hem kwijt. Er was geen spoor meer van de Parijse politiefunctienaris te vinden en inspecteur Marlowe stond moedeloos op het trottoir van de Avenue des Champs Elysées.

Zodra hij Sir Neville Carlisle verlaten had, was hij met een taxi naar het Hoofdbureau van Politie gereden had, waar hij van Hoofdcommissaris Apron vernomen had, dat men zoekende was naar een man, die zich noemde Eduard Delaboutonnière van het Marseillaanse detective-bureau Delaboutonnière & Co. Toen

was hij naar zijn hotel op de Boulevard St. Germain teruggekeerd en had Sir Neville Carlisle hiervan telefonisch op de hoogte gesteld. Vervolgens was hij teruggekeerd naar het Hoofdbureau en had hij in een taxi zitten wachten totdat Hoofdcommissaris Apron het gebouw had verlaten. Dit was geschied om half acht. De Hoofdcommissaris was in zijn wagen gestapt, een Citroën, en was naar het Casino de Paris gereden, waar hij enkele ogenblikken met de cassière had staan praten. Vervolgens had hij op een van de boulevards een paar apéritifs gedronken en was weer weggereden. Maar op de Avenue des Champs Elysées was hij de Citroën kwijtgeraakt.

En daar stond hij nu, moederziel alleen in een grote stad, met een beperkt aantal Franse betaalmiddelen in zijn versleten zak.

Moedeloos stapte hij een telefooncél binnen en belde het landhuis van Sir Neville op, doch hier kreeg hij geen gehoor.

Daarom riep hij een taxi aan en liet zich terugrijden naar het Hotel de Lima, waar hij vertwijfeld zijn pyama aantrok en in het koude bed stapte.

—o—

Hoofdcommissaris Apron belde op dat ogenblik aan bij het landhuis van Gaston Casteret.

Jean, de onberispelijk geklede huisknecht, deed open en bleef vierkant in de deuropening staan.

Apron haalde zijn legitimatiekaart te voorschijn en zei:

— Ik wens monsieur Casteret te spreken; ik ben Hoofdcommissaris Apron.

Jean boog beleefd en liet de autoriteit in de hall. Hij nam hoed en jas aan, hing deze op de kapstok en liet de hoofdcommissaris vervolgens in de ruime salon binnen, waar enkele gescheurde dameskledingstukken verspreid lagen over de vloer.

Jean leidde de hoofdcommissaris snel naar een gemakkelijke fauteuil, die in de ruime erker stond, griste vervolgens vlug de delen van kledingstukken van de grond, stopte deze onder zijn jas en zei:

— Ik zal monsieur Casteret van uw komst op de hoogste stellen, hoofdcommissaris. Ik geloof, dat monsieur Casteret juist een bad neemt.

Jean verdween en het duurde meer dan tien minuten voordat monsieur Casteret, onberis-

pelijk gekleed in een donkerblauw costuum, de salon binnentrad.

Hij begroette de Hoofdcommissaris, die hij „ex officio” wel kende en liet hem een sigaar opsteken.

— Waaraan heb ik de eer....

— Monsieur Casteret, viel Apron hem in de rede, nadat zijn sigaar goed brandde. Wij hebben elkander in de loop der laatste jaren wel eens ontmoet, doch dat was meestal in uw belang, wanneer u iets wilde weten van mij. Ditmaal ben ik echter naar u toegekomen om iets van u te vernemen.

Casteret glimlachte fijntjes en zei:

— Wel, de ene dienst is de andere waard, zou ik zeggen. Zegt u dus maar wat u van mij wenst te weten.

— In de eerste plaats, monsieur Casteret, moet ik u onmiddellijk vertellen, dat ik u er sterk van verdenk de ontvoerder te zijn van die acht Parijse meisjes. U zult dit natuurlijk tegenspreken, doch ik was nog maar koud in deze salon of mijn sterk vermoeden werd nog verstrekt toen ik in de hele kamer verspreide gescheurde kledingstukken van een vrouw zag liggen. Uw ongetwijfeld goed gedresseerde bediende griste ze onmiddellijk weg, doch niet snel genoeg om het voor mij ongezien te laten. Mag ik vragen of dit juist is?

— Is het een misdaad wanneer ik de hele voorjaarscollectie van Jacques Fath en Christian Dior hier over de grond smijt?

— Neen. Maar het wekt een vreemd vermoeden wanneer deze kleren gescheurd zijn.

— Als ik me de weelde veroorloven kan, mag ik dan van tijd tot tijd eens wat dameskleren aan stukken scheuren. Hitler had de gewoonte tapijten op te eten, wel ik doe het met dameskleren. Ik haat dameskleren, moet u weten.

— Monsieur Casteret, op deze wijze kom ik niet verder, en ik verlang van u dat u mij klare wijn schenkt. Ik wens een behoorlijk antwoord op mijn vragen of helemaal geen antwoord.

— Dan krijgt u helemaal geen antwoord. Indien u zulks wenst, monsieur de commissaris en chef, dan heb ik er niet het minste bezwaar tegen wanneer u mijn woning wenst te verlaten.

Hoofdcommissaris Apron wist, dat hij uiterst zwak stond tegen deze man. Hij had niet het recht het huis te doorzoeken en was verplicht het te verlaten indien de eigenaar — of althans de bewoner — dit verlangde. Wat hij nodig had, was een bevel tot huiszoeking, dat de Offi-

cier van Justitie hem diende uit te reiken. En dat zou hij bliksemsnel gaan halen om er mee terug te keren. Als dat al niet te laat was. Casteret was een machtig man, en zijn handelwijze was slechts een gevolg van zijn vermoedens en berustte geenszins op feiten. Wanneer hij ongelijk zou blijken te hebben zou Casteret niet nalaten hem en de hele Parijse politie in een belachelijk daglicht te stellen en zelfs een aanklacht wegens belediging indienen.

Daarom stond hij op en zei op koele, strenge toon:

— Monsieur Casteret.... wij zien elkander terug.

Toen draaide hij zich abrupt om en liep de salon uit. In de hall nam hij jas en hoed van de kapstok en Jean deed de deur voor hem open om hem uit te laten.

— Bonsoir monsieur le commissaire en chef, lispelde de bediende ironisch. Toen sloot hij de deur achter zich.

— Jean, zei zijn meester, er moet iets gebeuren. Sir Neville was op de hoogte en nu weet Apron het ook al. Kom, help me, want Apron kan binnen een uur terug zijn met een bevel tot inhechtenisneming. Alles moet in de oven, Sir Neville.... die chauffeur.... en die vrouw. Ze ligt boven in mijn slaapkamer. Haal haar naar beneden, terwijl ik die ander in de oven smijt.

Jean rende met drie treden tegelijk de trap op, terwijl Casteret de deur naar de kelder open wilde maken, doch deze ging reeds vanzelf open en John Templar stapte — pistool in de hand — naar buiten.

— Loop achteruit, Casteret, zei hij streng.

De krantenkoning verbleekte. Hij deinsde enkele stappen achteruit en keek hopeloos naar de trap naar boven.

— Waar is die vrouw? vroeg hij.

— Vrouw.... welke vrouw? vroeg Casteret.

Templar stapte op hem toe en sloeg hem met de kolf van zijn wapen twee maal in het gezicht.

— Mijn vrouw, siste hij. Ik heb haar horen gillen. Vooruit, vertel op, waar is ze?

— Ze.... daar.... boven....

— Boven? vroeg Templar bevend van woede, terwijl het bloed uit zijn gezicht wegstroomde. Betekent dat....

— Neen, neen, er is.... niets gebeurd.... ik werd gestoord.... door de hoofdcommissaris....

— Vooruit, zwijn, dat je bent, ga die trap naar boven, beval Templar, die zich moest bedwingen om de man niet zijn hals om te draaien.

Casteret gehoorzaamde en zette zijn voeten reeds op de trap toen Jean bovenaan verscheen. In zijn armen droeg hij het lichaam van een jonge vrouw.

Deze aanblik deed bij Templar net iets te veel. Hij stak het pistool in zijn zak, sprong zijwaarts en greep de Fransman bij de hals, hij drukte hem de luchtpijp met beide duimen dicht en gaf hem vervolgens enkele stompen in het gezicht.

Toen duwde hij het lichaam van zich af en rende de trap op. Jean stond nog steeds met het meisje in zijn armen en wist niet goed wat te doen. Hij zag de tot krankzinnigheid gedreven Engelsman op zich afkomen en wilde uitwijken, doch Templar had hem reeds te pakken. Hij trok het meisje uit zijn armen, gaf hem met een hand een stomp tegen de slaap en diende hem met zijn schoen een trap toe in de buik.

Jean was niet langer de gedresseerde, onberispelijk geklede bediende van de krantenkoning. Als een vaatdoek zeeg hij tegen de trapeuning, wifelde in zijn bewusteloosheid even wat hij doen zou en sloeg dan over de ballustrade naar beneden om met een donderende slag op de vloer van de hall terecht te komen.

Eerst toen kon Templar zich bekommeren om het bewusteloze meisje in zijn armen. Hij streek haar over de ravenzwarte lokken, kuste haar teder op de bleke wangen en droeg haar dan voorzichtig, alsof hij bang was haar wakker te maken, naar beneden.

In de keuken vond hij een witte jas, die hij het meisje aantrok en vervolgens droeg hij haar naar de salon waar hij haar voor het brandende haardvuur in een fauteuil zette. Hij dipte wat cognac tegen haar bloedloze lippen en voelde haar polslag. Deze was normaal, evenals haar ademhaling, doch de uitdrukking op haar gezicht getuigde van de panische angst, die zij had moeten doorstaan.

Toen keerde hij terug naar de hall. Het eerst knielde hij neer naast Jean, de huisknecht. Deze bloedde uit het oor en even later constateerde Templar, dat de man zijn nek en rugwervel gebroken had. De dood moet praktisch onmiddellijk zijn ingetreden.

Hier kon geen menselijke hulp meer baten. Hij richtte zich op en begaf zich naar het roerloze lichaam van Gaston Casteret. Ademhaling en polslag waren zo goed als normaal. De eerste was iets te zwak, de ander iets te snel.

Met één hand richtte hij het lichaam op, nam het in zijn beide armen en droeg het naar de salon, waar hij het in een fauteuil neerplantte.

Casteret zou nog wel enige tijd buiten kennis blijven, dacht hij. Daarom begaf hij zich naar de keuken en zocht net zo lang totdat hij een kluwen touw gevonden had, waarmede hij naar de salon terugkeerde. Met dit touw bond hij Casteret vast aan zijn fauteuil, vervolgens bond hij zijn enkels vast aan de voorpoten en zijn armen achter de fauteuil aan de achterste poten.

Toen keerde hij weer terug tot Maryse. Het verwonderde hem, dat zij nog niet bij kennis was gekomen en na haar wat cognac in de mond te hebben gegoten verwijderde hij zich en ging naar de eerste verdieping waar hij de badkamer vond. Van de wastafel nam hij een grote fles eau de cologne mee en keerde hiermede terug naar de salon.

IJverig begon hij met het reukwater haar polsen en voorhoofd in te wrijven, hij hield de fles enige tijd onder haar neus en toen kwam Maryse langzaam tot zichzelf. Ze opende de ogen, knipperde even met de leden en slaakte een diepe zucht. Geruime tijd staarde ze afwezig naar het gezicht van John Templar, die op zijn knieën voor haar lag.

— Maryse... kindjelief... kom, wordt eens wakker, zei hij zachtjes.

— Waar... wat is er... O, wat vreselijk, John...

— Ik weet het kindje, maak je echter maar niet bezorgd, er is niets gebeurd en alle gevaar is geweken. Ik ben bij je en niemand kan je meer kwaad doen. Waar is James?

— James?

Ze dacht even na, knipperde met de ogen en streek met haar hand over het voorhoofd.

— Ik ben... met James hier gekomen... en die...

— Ha, ja, dat weet ik. Maar waar is James nu?

— Ik weet het niet, John... hij ging met me de salon binnen en toen... werd hij plot-

seling... van achteren neergeslagen... hij moet ergens in huis zijn... denk ik...

— Blijf rustig hier zitten, kindje. Het beest is vastgebonden in zijn stoel en kan je niets doen. Ik ga James zoeken en ben dadelijk terug. Hij was al verdwenen. Ieder vertrek van de kelder werd door hem doorzocht en in een van de ruimten vond hij het gebonden lichaam van zijn trouwe bediende en vriend. De reus lag aan handen en voeten gebonden met een prop in de mond en een buil op z'n hoofd. Hij was reeds bij kennis, en had gehoord, dat iemand in de kelder had gelopen, doch was niet in staat geweest iets te roepen.

— Kom, kerel, ouwe reus, zei Templar na hem de prop uit de mond verwijderd te hebben en de touwen losgemaakt, alles is weer alright, hoor. Maryse heb ik gevonden, ze heeft wel wat te lijden gehad...

— Als ik die kerel... die bediende..., Sir Neville, neemt U me niet kwalijk, maar die kerel heeft me van achteren neergeslagen...

— Ik begrijp het, James, maar je kunt nooit je woede koelen op een lijk, beste jongen.

— Lijk? Bedoelt U, dat hij dood is?

— Ja, ik sloeg hem knock out en uit eigen beweging is hij toen over de ballustrade geklommen en naar beneden geduikeld. Gebroken nek en rugwervel. Was onmiddellijk dood. Kom, kerel sta op.

De reus sjarde zijn zware lichaam overeind sloeg het stof van zijn uniform af.

— Met welke wagen ben je gekomen?

— Met de Lancia, Sir.

— Staat waarschijnlijk nog voor de deur?

— Ja, dat denk ik wel.

— Rijdt dan onmiddellijk naar huis en haal een complete serie kleren op voor miss Choisy. Haar kleren zijn totaal verscheurd.

James dreigde een kleur te krijgen, doch Templar gaf hem een klap op de schouder.

— Kom, kerel, de laatste etappe, ik waarschuw de politie jij brengt binnen vijf minuten ondergoed, kousen, schoenen, en een jurk hier. Haar mantel hangt nog in de gang.

Gezamenlijk keerden ze terug naar de hall waar James zijn pet opzette en met Templar naar buit ging. De Lancia stond achter de Hudson, zoals James hem had achtergelaten.

Enkele ogenblikken later draaide de Italiaanse klasse-wagen met enorme snelheid de oprijlaan uit, en verdween uit het gezicht.

Templar keerde naar de salon terug en schrok aanvankelijk even. Maryse zat doodbedaard een cigaret te roken voor het haardvuur en had een glas cognac voor zich staan. Doch Gaston was er heel anders aan toe.

De krantenmagnaat had twee blauwe ogen, een bloedneus en zijn gehele gezicht was met schrammen overdekt. Bloed stroomde op zijn witte boord... Hij haalde diep adem en slingerde het gezwollen hoofd van links naar rechts.

Templar keek naar zijn vriendin en glimlachte begrijpelijk.

— Meisje, meisje, zei hij, ik zie wel in, dat ik altijd op moet passen om geen ruzie met je te krijgen. Casteret is daar een duidelijke waarschuwing voor.

— Kun je je dan niet...

— Natuurlijk kan ik het begrijpen, kindje. Ik neem het je niet kwalijk, maar het zal alleen 'n vreemde indruk wekken bij de politie, die straks wel ter plaatse aanwezig zal zijn.

— Kan me niet schelen, John, antwoordde Maryse. Maar ik moest mijn woede koelen. Als je wist wat die vent me aangedaan heeft... neen, het is te verschrikkelijk om het te vertellen.

— Houd het daarom maar voor je, Maryselief, ik hoor het liever niet. Want ik heb er zo'n vaag vermoeden van dat ik hem zou vermoorden, indien je me het zou vertellen.

— Denk je, dat hij de man is, die...

— Ja, Maryse, Gaston Casteret, directeur-hoofdredacteur van de „Paris-Midi”, multi-millionair misschien, was de man, die acht vrouwen ontvoerde en haar op allerlei aanlokkelijke voorwaarden naar zijn huis wist te lokken. Hier deed hij met hen, wat hij met jou gedaan heeft of had willen doen en...

— Neen, John, niet gedaan... maar het had niet veel gescheeld. Hij werd gestoord doordat die bediende van hem op de kamerdeur klopte en zei, dat de hoofdcommissaris van politie hem wilde spreken.

— De hoofdcommissaris? vroeg Templar verbaasd. Toch niet Apron?

— Ik weet niet hoe zijn naam is, John.

— En ging hij toen weg?

— Jij, hij kleedde zich snel aan en verliet de slaapkamer. Toen ik hoorde, dat de hoofdcommissaris in huis was, voelde ik me rustiger, doch het schijnt, dat ik flauw gevallen ben.

— In elk geval troonde hij acht meisjes mee

naar dit huis, en ik zou er een eed op durven doen, dat hij ze verbrandde in die enorme oven, die beneden in de kelder staat. Dat was ook mijn voorland geweest, en dat van James en jou...

— Ik moet er niet aan denken, John, het moet verschrikkelijk zijn om levend verbrand te worden.

Templar haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, kindlief, ik heb er zo'n idee van, dat menig meisje reeds van angst stierf, voordat ze in die oven terecht kwam. Enfin, laten we er niet langer meer over praten. Het ligt achter de rug en er rest mij niets anders meer, dan de politie op te bellen. Ik zal dit doen via inspecteur Marlowe.

Hij liep naar het telefoontoestel en bladerde enkele ogenblikken in het dikke boek, dat er naast lag. Toen draaide hij een nummer en zei:

— Is inspecteur Marlowe uit Londen aanwezig?

— Een ogenblikje, alstublieft, antwoordde een herenstem.

Templar wachtte. En toen klonk de stem weer:

— Ik verbind u met de kamer van inspecteur Marlowe.

Een kort gekraak en gezoem en toen:

— Ja, hallo, Marlowe hier...

— Marlowe, je spreekt met Sir Neville.

— O... ja... ik heb getracht u vanavond te bereiken, doch er was niemand bij u thuis. Ik heb getracht Apron te volgen, maar op de Avenue des Champs Elysées ben ik hem kwijt geraakt.

— Geeft niet, Marlowe, ik heb iets anders voor je. Ik bevind mij op dit ogenblik in het huis van de „lady-killer”. Hij zit geboeid in een dure fauteuil en zijn bediende heeft zijn nek en rugwervel gebroken door van de eerste verdieping naar beneden te vallen. Toevallig werd dit huis enkele ogenblikken geleden — misschien een half uur of een uur — bezocht door Apron, doch om onbekende redenen verdween hij weer. Stel je met hem in verbinding en zeg, dat je zo juist een telefoontje hebt ontvangen van John Templar... luister goed, van John Templar en niet van Sir Neville Carlisle, en dat deze beruchte avonturier je meedeelde, dat hij er in geslaagd was de vrouwenmoordenaar te ontmaskeren als Gaston Casteret, directeur-hoofdredacteur van de „Paris-Midi”. Apron weet wel wie het is want het schijnt, dat hij

kortgeleden nog hier geweest is. Hij zit in een fauteuil in de salon. Apron weet het adres, ik weet namelijk niet hoe die avenue hier heet. Denk je Apron te kunnen bereiken?

— Ja, dat denk ik wel, sir. Ik zal onmiddellijk het hoofdbureau opbellen.

— Allright, Marlowe, doe je best, en denk er om, geen woord over Sir Neville Carlisle, hoor... denk aan ons „gentleman-agreement”.

— Daar kunt u van op aan, Sir Neville. John Templar heeft me opgebeld... en dat is toch volkomen in overeenstemming met de waarheid?

Templar grijnsde.

— Au revoir, Marlowe, tot binnenkort in Londen...

Toen hing hij op.

— Kom, Maryse, we zullen vast de hall in gaan, want James kan ieder ogenblik met je kleren terug zijn.

En juist toen werd er gebeld. De reus kwam naar binnen met over zijn arm een complete damesuitrusting.

Maryse verdween in de keuken om zich snel te kleden en nog geen vijf minuten later kwam ze weer te voorschijn.

— Allright, boys, ik ben klaar.

— Maar nu zou ik toch eerst wel willen weten waar mijn Cadillac gebleven is, zei Templar. Stappen jullie maar vast in de Lancia, ik zal wel eens achter het huis in de garage kijken.

Hij liep over het kiezelpad naar de achterkant van het huis en nog geen minuut later draaide de glimmende Cadillac om de hoek van de villa heen en volgde de Lancia door de oprijlaan naar de straatweg.

Een uur later lagen de drie vrienden in een vredige slaap...

—0—

— Nu moet je me toch werkelijk eens vertellen, Marlowe, zei Hoofdcommissaris Apron, nadat Caston Casteret en het lijk van Jean op het Hoofdbureau van politie waren afgeleverd en ze samen in een klein kroegje in de buurt van de Hallen zaten, ken jij die John Templar eigenlijk?

— John Templar? vroeg Marlowe verbaasd, terwijl hij een lepel van zijn uiensoep nam. Neen, ik ken hem alleen van naam. Waarom dacht U dat ik heb kennen zou?

— Ach, ik weet het niet, wij zoeken nu al bijna vier weken naar die vrouwenmoordenaar en zodra John Templar en inspecteur Marløwe van Scotland Yard uit Londen zijn gearriveerd wordt de misdadiger ontmaskerd. Lijkt je dat zelf niet een beetje... eh... verdacht?

— Och, nee, dat kan ik niet vinden.

En, weer ging er een lepel uiensoep naar binnen.

Enfin, het kan me ook betrekkelijk weinig schelen. Wij hebben de man eindelijk te pakken en heel Parijs — ja heel Frankrijk — kan morgen herademen door te weten, dat het weer van een gruwelijke misdadiger verlost is.

— Weet u, Hoofdcommissaris, zei Marlowe rustig doorlepelend, ik vind Parijs een schitterende stad... mooie vrouwen... prettige sfeer... maar toch ben ik altijd weer blij als ik in mijn oude Londen terug ben...

— Och, natuurlijk, Marlowe, iedereen houdt van zijn eigen vaderland en voelt zich maar het beste thuis in de stad waar hij woont.

— Maar om één ding vind ik het jammer, dat Londen geen Parijs is.

— En dat is? vroeg Apron.

— Vanwege die uiensoep... die is werkelijk verrukkelijk...

EINDE

Over 14 dagen verschijnt: no. 50

LEVEN EN DOOD IN ALGIERS

Het zesde nummer is uit!

Gentlemen

MAGAZINE

het attractieve

MAANDBLAD VOOR DE MAN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen

8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

*

Voor Nederland 45 ct. - frs 8 voor België

*

De reeds verschenen nummers van deze uitgave zijn praktisch geheel uitverkocht. Zorg er dus tijdig voor een exemplaar te bemachtigen bij Uw kiosk of tijdschriftverkoper, of geeft U omgaand op als abonné. (Per jaar f5.- of 90 francs.)

*

'n uitgave
van

UITGEVERSBEDRIJF

Spuistraat 9, Den Haag
Tel. 114096 - Giro nr. 532216

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN
KORTEMARKSTRAAT 18 - TELEFOON 95895 - P.C. 403672